

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

**Prosinec 2022
Ročník 3, číslo 26**

***Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: „Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje.“
(Izajáš 9,5)***

OBSAH

Z hlubin bezedných Charles Spurgeon	3
Očekávání Pánova příchodu	4
Posvěť se jméno tvé: Boží jméno Alois Adlof	9
On vždycky slyší (Iz 65,24–25) Jan Karafiát	14
Na co se zaměřit (Tt 3,8)	22
Žasli nad tím dítětem (Lk 2,33–40) Jan Hus	26
Svatí buďte, neboť já jsem svatý! (Lv 1–27)	30
Náš nejlepší přítel a nejhorší nepřítel A. Pink	42
Hle, narodí se ti syn (1Pa 22,9–10)	47
Každodenní zamyšlení z knihy Přísloví	57

Vydává Spolek Soli Deo Gloria
Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
Odpovědný redaktor Jaroslav Kernal
© Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
Praha 2022
Č. účtu (Fio banka): 2602365989/2010

QR Platba

Z HLUBIN BEZEDNÝCH

Charles H. Spurgeon

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Nikdy nebudeme moci zpívat „Gloria in Excelsis“ jestliže se předtím nebudeme k Bohu modlit „De Profundis“. Nebudeme-li volat z hlubin bezedných, nikdy nespatriíme slávu na výsostech. Modlitba by měla být provoněná láskou, nasycená láskou: láskou k našim bližním a láskou ke Kristu. Člověk v modlitbě vítězí jen tak, jak věří. Duch svatý je původcem víry a posiluje ji, takže se modlíme s vírou v Boží zaslíbení. Ó, kéž by v nás tato požehnaná kombinace úžasných milostí, neocenitelná a lahodná jako vonné koření obchodníka, voněla, protože Duch svatý je v našich srdcích!

Nejblahoslavenější utěšiteli, projev v nás svou mocnou sílu a pomáhej našim slabostem v modlitbě.

OČEKÁVÁNÍ PÁNOVA PŘÍCHODU

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Čtyři týdny před tím, než se podle tradice narodil Pán Ježíš Kristus, začíná advent, tedy připomínka Kristova příchodu. Datum narození Pána Ježíše Krista vždycky bylo a dodnes je předmětem mnoha spekulací i vážnějších úvah. S jistotou můžeme říci, že Písmo o žádném konkrétním datu nemluví. Rozhodně však mluví o tom, že se Pán Ježíš – „když se naplnil stanovený čas“ (Ga 4,4) – narodil z ženy a stal se člověkem. Křesťané vždycky rozuměli Kristovu příchodu v několikerém slova smyslu. Starozákonní svatí vyhlíželi příchod Spasitele, novozákonní svatí ho zakusili, ale i nadále vyhlížejí jeho druhý příchod, kdy se zjeví ve slávě s nebeskými anděly a bude soudit živé i mrtvé.

První příchod Pána Ježíše Krista

O prvním příchodu Pána Ježíše je toho v Písmu napsáno poměrně hodně. Starý zákon je plný proroctví a zaslíbení tohoto příchodu Mesiáše. Můžeme začít hned na začátku knihy Genesis, kdy bezprostředně po pádu Adama a Evy Bůh poprvé zjevně a otevřeně zaslíbuj příchod vysvoboditele, který zničí svůdce, ďábla (Gn 3,15). První dva hříšníci v dějinách lidstva se mohli těšit na potomka narozeného ženě, který je vysvobodí a jejich víra mohla být takto jasně ukotvená do ještě nezjeveného, ale už zaslíbeného Syna. V samotné knize Genesis je takových odkazů na narození Spasitele celá řada.

Lámechovi se narodil syn, jehož pojmenoval Noe, to je *Odpočinití*, a měl naději, že tento syn dá lidem potěšení a odpočinití od jejich práce a od námahy jejich rukou, kterou jim přináší země prokletá Hospodinem (Gn 5,29). Skrze Noema Bůh skutečně očistil zemi od velkého množství viditelných projevů hříchu, dal zemi

odpočinutí, ale bylo to skrze strašlivý soud – což je znovu zjevný odkaz na Spasitele, který přišel zachránit vyvolené a znovu přijde soudit bezbožné.

Na narození Pána Ježíše Krista ukazuje zaslíbení dané Abrahamovi, které se týká narození zaslíbeného syna, narození Jáкова, které se týká vyvoleného syna nebo třeba Jákovovo prorocké požehnání dané Judovi v Genesis 49,10, že z něho vzejde ten, jehož budou poslouchat lidská pokolení. A to jsme stále jenom v jedné knize Starého zákona!

Z těch dalších známějších můžeme připomenout zaslíbení syna dané Davidovi, nebo proctví proroků Izajáše (Iz 7,14 nebo 9,5) nebo Micheáše (5,1).

V Novém zákoně čteme o narození Krista a souvisejících událostech ve dvou kapitolách Matouše a dvou kapitolách Lukáše a jeho vtělení se týká celá řada dalších textů, ať už z Janova evangelia (kap. 1), listu Římanům (8,3) nebo třeba Zjevení (kap. 12).

Druhý příchod Pána Ježíše

Podobně jako o prvním příchodu bychom mohli mluvit i o druhém příchodu Pána Ježíše. Starý zákon je plný zaslíbení, která se týkají druhého příchodu Krista. Tato zaslíbení nejsou tak zjevná, jako ta předchozí a většina z nich dává smysl teprve ve světle prvního příchodu. Ani učedníci sami až do Pánova nanebevstoupení nerozuměli tomu, jak to vlastně bude. Až poté, co Pán vstal z mrtvých a „otevřel jim mysl, aby rozuměli Písmům“ (Lk 24,45) se jim spojila celá řada věcí, které byly v Božím slově. A až ve chvíli, kdy viděli Pána vystupovat vzhůru a andělé jim dosvědčili, že „znovu přijde právě tak, jak ho viděli odcházet“ (Sk 1,11), jim plně došlo, že Pán Ježíš přijde znovu.

Celý Nový zákon je potom protkaný očekáváním Pánova příchodu, stejně jako vyučováním o tomto druhém příchodu. Pán přijde znovu a vezme k sobě svůj lid a bude soudit živé i mrtvé. To je křesťanská naděje a to je také tradiční (historické) poselství křesťanského adventu.

První a druhý příchod Pána Ježíše Krista v těle jsou historické události. Ta první už je minulostí, ze které se můžeme radovat, ta druhá je ještě před námi – je to naděje, která je naprosto jistá a pevná, která nás posiluje v našem každodenním následování Pána Ježíše Krista. Ale o Kristově příchodu můžeme uvažovat ještě v dalších rovinách.

Pánův příchod do života hříšníka

Musíme nutně mluvit o subjektivní zkušenosti příchodu Pána Ježíše Krista do života hříšníka, tedy o tom, co Písmo nazývá novým narozením, které je naprosto nezbytné, protože bez něj člověk nemůže spatřit Boží království. I to je Kristův příchod, který je duchovní, protože to je Duch svatý, který zpřítomňuje Krista. Zvěstované Boží slovo je zasazené jako semínko do života hříšníka a Duch Boží ho použije jako svou paletu, aby před duchovním zrakem člověka vymaloval Krista ukřižovaného a vzkříšeného a člověk mohl být zachráněn z milosti skrze víru.

Proto kážeme Boží slovo, proto mezi nevěřícími nechceme znát nic jiného než Krista ukřižovaného (1K 2,2) a nechceme je získat nadnesenými slovy lidské moudrosti. Jenom Slovem pravdy mohou dojít nového narození (Jk 1,18; 1Pt 23)! A pro věřící nakonec platí totéž, protože jako novorozené děti mají touhu po nefalšovaném duchovním mléku, kterým by rostli ke spasení (1Pt 2,2).

Pán Ježíš zaslíbil svým učedníkům, kteří ho milují, že když budou zachovávat jeho přikázání, přijde k nim s Otcem a učiní si v jejich životě příbytek (J 14,15–18.23).

Pán přichází, aby soudil

Vícekrát v Písmu vidíme, že Bůh sestupuje k soudu. Sestoupil, aby srazil lidskou pýchu z vrcholu věže, kterou lidé budovali. Zmátl jejich jazyky a rozehnal je po celé tváři země (Gn 11). Sestoupil, aby viděl, jak je se Sodomou a okolními městy a seslal na ně oheň z nebe (Gn 18). Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti

a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu (Ř 1,18). Dokonce David, když je obklopený nepřáteli, volá k Bohu, aby naklonil nebesa a sestoupil, aby uvedl nepřátele ve zmatek a rozptýlil je (Ž 144,5–8).

I dnes vidíme, že Bůh sestoupil a soudí zemi. Nemoc, hlad (bída), válka – to jsou tradiční nástroje Božího soudu, a my je můžeme ve stále větší míře vidět kolem sebe. Dokonce se zdá, že někteří lidé chtějí víc války, víc nemoci a víc hladu. Podobně jako sexuální zvrácení bezbožníci i tito jsou vydáni napospas „nečistým vášním jejich srdcí“ (Ř 1,24) a společně s těmi prvními jsou nezvratným důkazem toho, že Bůh právě nyní navštěvuje zemi svými soudy. Je to příchod Páně, který budí velikou bázeň v srdcích věřících (Sk 5,11).

Pán přichází ve své milosti

Kde se rozhojnil hřích, rozhojnila se i milost (Ř 5,20). Ve své svrchovanosti někdy Bůh přichází, aby vylil své milosrdenství, své požehnání, svou spásu. Bůh sestoupil na horu Sínaj, aby dal Izraeli zákon, aby lid zakusil jeho přítomnost. Když Šalomoun popisuje vládu Božího syna, mluví o tom, že „sestoupí jako déšť na posečenou louku, jako vláha svlažující zemi“ (Ž 72,6). David prosil Boha, aby na něj sestoupilo Boží milosrdenství a spása (Ž 119, 41). Bůh vylévá svou milost a lidé se k němu obracejí, Bůh dává probuzení. Několikrát to vidíme v knize Skutků, kdy se po kázání apoštolů shromáždilo celé město, aby slyšeli dobrou zprávu o záchraně před přicházejícím Božím hněvem skrze víru v Pána Ježíše Krista. Nejednou se v historii obracely celé národy nebo celá města, když Pán přišel ve své milosti a ve svém požehnání.

Závěr

V těchto dnech si můžeme připomínat příchod Pána Ježíše Krista. Není to něco, co by bylo vyhrazeno jenom na tento čas, ale můžeme tento čas využít k tomu, abychom se znovu a více zamysleli nad Pánovým příchodem, tělesným i duchovním, k soudu i ke spasení.

Jako ti, *kdo byli zachráněni* milostí Pána Ježíše Krista, se radujeme z toho, že si můžeme připomínat jeho vtělení, jeho první příchod, kdy Slovo stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Jako ti, *kdo jsou na zemi jen příchozí a hosté* s nadějí a s láskou vyhlížíme Pánův druhý příchod, kdy přijde pro svou nevěstu, vysvobodí nás z tohoto těla smrti a my už budeme navždy s ním.

Jako ti, *kdo milují Pána Ježíše*, se neustále s vděčností vracíme k milosti, kterou nám prokázal, když nám dal nové srdce a zachránil nás, a naše srdce přetéká chválou.

Jako *věrní svědkové* Pána Ježíše Krista vyhlasujeme nejenom zprávu o záchraně, ale také slova o soudu, jak o tom konečném přicházejícím, tak o všech časných, v nichž se nacházíme.

Jako ti, *kdo byli učiněni kněžími Krále*, se věrně přimlouváme za to, aby Bůh odvrátil svůj planoucí hněv a navštívil zemi svou milostí, aby přišel ve své moci a slávě ke spasení mnohých v tomto národě.

POSVĚŤ SE JMÉNO TVÉ: BOŽÍ JMÉNO

Alois Adlof

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Otče náš, který jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé

Toto má být první prosbou Božích dítek, toto má tvořit vrchol všech našich tužeb a přání, a vyplnění této prosby má pro nás být věcí nejžádostivější. Tato prosba musí být nesmírně důležitá, jinak by jí Pán Ježíš nepostavil na první místo. Musí v sobě mít základ všech dalších proseb. Tušíme, že na vyplnění této prosby je závislé vyplnění všech ostatních. Bude-li Bůh hlavou a středem všeho, bude-li jméno jeho v pravdě posvěcováno, bude-li mít vždy a všude místo, které mu náleží, zajisté přijde jeho království na každé místo, zajisté se jeho vůle stane všude, a jeho vůle také je, aby jeho dítky měly vezdejší chléb, nezůstávaly v hříších, nepřicházely do pokušení a byly zbaveny zlého. Bude-li jeho jméno patřičně posvěcováno, budeme žít pokojně a v lásce i v pravém bratrství, a náš život bude posvěcený.

Cítíme, že ve vyplnění této prosby týkající se Božího jména, spočívá naše veškeré blaho i štěstí. Na světě platí pravidlo, že vede-li se milujícímu otci dobře, tím samým vzkvétá blaho synovo. Podobné pravidlo je i v poměru našem k Bohu. Jemu sice nikdo nic nemůže přidat, aby byl blaženější, on se nemění, nemění se ani ve své blaženosti. Ale když se rozmůže jeho sláva, stane-li se jméno jeho všude svatým a od všech velebeným, zajisté z toho poplyne dobro jeho dítkám. Čím poctěnější je náš nebeský Otec, tím blaženější jsme my, neboť čím více přibývá Otci slávy, tím více ubývá zmatků, strastí a hříchů – našeho neštěstí. Čím více se ctí Otcovo jméno, tím více ubývá místa ďáblu, našemu odvěkému nepříteli. Čím více vynikne Otcovo jméno – tím více se rozmůže náš klid a pokoj, neboť bude-li všude vládnout náš Bůh, a bude-li na všem pečet' „Zasvěceno Hospodinu“ (Zach 14,20–21), budeme i my klidní a potěšení, neboť v slávě Otcově je sláva naše.

Proto kdo popíše tu lásku Pána k nám, která nás učí modlit se za posvěcení Otcova jména, poněvadž bude-li ta prosba naplněna, všechno naše blaho a požehnání je zabezpečeno! Jak často jsme zanedbávali právě tuto modlitbu! Tisíce a tisíce hlasů dnes zajisté volalo o vezdejší chléb. Tisíce dítek Božích volalo o vysvobození od zlého. Ustrašené a hříchem zesláblé mnohé lidské srdce žádalo odpuštění hříchů – ach, jak mnozí zapomněli, že všechny tyto prosby jsou závislé na vyplnění této první prosby: „Povšev' se jméno tvé!“

Abychom snáze pochopili důležitost této prosby, promluvíme:

1. o Božím jménu,
2. *jak se posvěcuje,*
3. *jak se znesvěcuje.*

1. O Božím jménu

Jméno Boží znamená Boha samotného, jak se zjevil a je výrazem všeho toho, čím nám je podle svého zjevení. Že jméno Boží znamená Boha samotného, je zřejmé z četných míst Písma svatého.

Jeho jméno je vznešené po vší zemi (Ž 8,2), poněvadž sebe všude zjevuje jako stvořitel a zachovatel. Když pak žalmista žádá dobré věci pro krále od samotného Hospodina, prosí: „kéž je ti hradem jméno Boha Jákobova“ (Ž 20,2). Jméno Hospodinovo znamená Boha samotného v povzbuzujícím verši: „Pevná věž je Hospodinovo jméno, k němu se uteče spravedlivý jak do hradu“ (Př 18,10). Jméno Boží bylo v andělovi, který vodil Izrael po poušti (Ex 23,21), poněvadž v něm se zjevoval Bůh sám. Proto se měl izraelský lid bát slavného a hrozného jména Hospodinova (Dt 28,58). Izajáš zapsal slovo Boží: „Já, já sám vymažu kvůli sobě tvoje nevěrnosti, na tvé hříchy nevzpomenu“ (Iz 43,25). To pak vyjadřuje žalmista prosbou: Pro své jméno, Hospodine, odpusť mi mou nepravost, je velká“ (Ž 25,11).

Jméno Boží znamená Boha, jak se zjevil. Proto když Hospodin přísahá při svém velikém jménu (Jr 44,26), znamená to, že to jak se dosud zjevoval, zaručuje pravdivost jeho slova. Proto když Izajáš

chce říct, že Hospodin se nyní zjeví, říká: „Hle, jméno Hospodinovo přichází zdáli. Jeho planoucí hněv se mocně zvedá. Rty mu překypují hrozným hněvem, jeho jazyk je jak šířající oheň. Jeho dech je jako rozvodněný potok až k hrdlu sahající. Bude prosívat pronárody“ (Iz 30,27–28). Žalmista pak praví: „Tvé jméno je blízko, vypráví se o tvých divech“ (Ž 75,2). Pro své jméno činí vše, poněvadž nemůže činit nic proti svému zjevení, neboť je neproměnitelně věrný (1K 1,9; 2K 1,18 atd.); pro své jméno vede (Ž 23,3; 31,4), vysvobozuje a zachovává (Ž 109,21; 143,11), odpouští hříchy (Ž 25,11), zachraňuje (Ž 54,3).

„Kdo chodí v temnotách, kde není žádná záře, ten ať doufá v Hospodinovo jméno a opře se o svého Boha“ (Iz 50,10). Zde se „Hospodinovo jméno“ rovná cele „Bohu“. Kdo je v úzkostech, má doufat v Boha, jak se nám zjevil ve svém Slově, a budeme-li mít správné povědomí o Bohu, jak se lidem zjevil, budeme-li ho znát, jak se nám dal poznat, poznáme, co je to Hospodinovo jméno, a naplní se na nás slovo Písma: „V tebe nechť doufají, kdo znají tvé jméno“ (Ž 9,11).

Toto Slovo nám také jasně ukazuje, proč většina lidí v Hospodina nedoufá – protože neznají jeho jména, totiž neznají Boha tak, jak se zjevil, anebo Bůh není jim tím, čím jim podle svého zjevení chce být.

Poněvadž se Bůh mnohokrát a mnohými způsoby zjevoval, a ukazoval různé stránky své jedné bytosti, proto se nazýval a byl nazýván různými jmény a různými jmény byl ctěn. Jeho jména znázorňují jeho různé vztahy k lidem.

Tak jeho vševědoucí oko vidí zármutek a trápení otrokyně Hagar, a proto nazývá Boha „Bohem vševidoucím“ a „Živým, který vidí“ (Gn 16,13–14).

Jáko si pamatoval, že jeho otec Izák se bál Boha, a nazývá Boha „Strach Izákův“ (Gn 31,53).

Svou věčnost a neproměnitelnost i věrnost vyjadřuje Bůh svým jménem Jahve: „Jsem, který jsem“ (Ex 3,14). A my smíme přidat k tomu, co právě potřebujeme. Potřebujeme-li pomoci, praví nám Bůh: Jsem, který jsem pomoc. A tak pod.

A že s tímto věčným Bohem smíme mít společenství jako patriarchové, dokazuje jménem: „Já jsem Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův“

(Ex 3,6). A ne jen to, my k němu smíme pohlížet tak, jak k němu pohlíží Pán Ježíš a praví o něm: „Můj Bůh – váš Bůh“ (J 20,17).

Abrahamovu viru posiloval, když se označoval jako Bůh všemohoucí (Gn 17,1). Aby ukázal, že nenávidí hřích, řekl o sobě, že je Bůh žárlivě milující, který stíhá vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří ho nenávidí a prokazuje milosrdenství tisícům pokolení těch, kdo ho milují a zachovávají jeho přikázání (Ex 20,5–6).

Avšak když Izrael padl a porušil smlouvu s Bohem, nazval se Bůh těmi nejkrásnějšími jmény, aby jim dal najevo, že se nebude hněvat věčně: Hospodin, Hospodin! Bůh plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný, který osvědčuje milosrdenství tisícům pokolení, který odpouští vinu, přestoupení a hřích (Ex 34,6–7).

Každé jeho jméno ukazuje na novou milost, ukazuje na jeho další vlastnost, a je pomníkem jeho zjevení pro jeho lid. Když děti Boží volaly k Bohu a užívaly tato zvláštní jména a označení, hluboko prožívaly to, co těmito jmény vyjadřovaly.

Bůh se nazývá Stvořitel (Job 35,10), a máme na něj pamatovat ode dnů svého mládí (Kaz 12,1), a nemáme na něj zapomínat (Oz 8,14). Máme svěřit své duše věrnému Stvořiteli (1Pt 4,19). Poněvadž je naším stvořitelem (Iz 54,5), je i naším pánem (Mal 1,6; Sk 2,36).

Jako je původcem našeho bytí, je též původcem našeho spasení, protože poslal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný (J 3,16.). Proto se nazývá také Spasitelem (2S 22,3; Iz 43,3; Lk 1,47; Lk 2,11; 1Tm 2,3), a jiný mimo něj není (Iz 43,11; 45,21). Proto se označuje jako roh spásy (1S 22,3; Ž 18,3; Lk 1,69), k němuž když skrze Ježíše utíká viník, bývá zachován, a za ním – tím štítem spasení (2S 22,36) se bezpečně ukrývá, poněvadž v něm nachází své spasení (Ž 62,8). Ba on sám je naše spasení (Iz 12,2), Bůh má spása (Ž 27,9; Mi 7,7) a skála našeho spasení (Dt 32,15).

Kdo vyjmenuje ty slasti, které znázorňují jména, jimiž Boží lid ctil a vzýval Boha? Co slastí zakouší ucedník umytý Kristovou krví, když smí říkat o Bohu: Skála má, hrad můj, vysvoboditel, útočiště (2S 22,2–3), světlo (2S 22,29), záštita (2S 22,33; Iz 49,5; Ž 81,2;

46,2), ochránce, stín, stráž (Ž 121,3.5), skryše (Ž 32,7), naděje (Jr 14,8), vykupitel (Iz 49,7), pastýř (Ž 23,1), pomoc (Ž 46,2), svatý Izraele (Ž 77,22 atd.), Hospodin zástupů (Ž 46,8), Hospodin, který uzdravuje (Ex 15,26)! – Tak se zjevil svému lidu a takový je. Největší radost však Boží dítě zakouší, když smí velikého a velebného i svatého Boha, Hospodina, Pána nebes i země, nazývat jménem nejněžnějším: Otče! V Ježíši Kristu se nám zjevil jako Otec; v Ježíši Kristu ospravedlňuje bezbožníka a činí z něj syna; v Kristu k němu máme přístup jako děti, a to jenom v Kristu; neboť není žádná jiná cesta, která by vedla k Otci než samotný Kristus. Ó, kdokoli toto Boží jméno neznáte, totiž kteříkoli jste ještě nepoznali, že v Pánu Ježíši jste se stali syny Božími, kterýmkoli ještě Duch svatý nevydává svědectví, že jsou synové Boží – ó, vy Boha vůbec neznáte v jeho velebné milosti, jste ještě v hříších, jste ještě ve tmách, a poznáte Boha ke svému zděšení jako svého soudce.

Děti Boží však vědí, že už je nic neodsoudí, poněvadž jsou ospravedlněni z víry skrze Pána Ježíše Krista a staly se dětmi Božími. Toto veliké jméno Boží „Otec“ pak mají posvěcovat, a to je jejich milé a radostné povolání

ON VŽDYCKY SLYŠÍ (IZ 65,24–25)

Jan Karafiát

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Úvodní modlitba

Panovníku Hospodine, požehnaný Bože a Otče našeho Pána Ježíše Krista, Synu a Duchu svatý, Pane jediný a trojjediný, naděje všech končin země i dalekého moře, rač sám otevřít své nebeské průduchy a vylej rosu svého svatého Ducha, abychom byli připraveni ke chvále a k díkům, ve kterých máš zalíbení. Tebe chválíme a vyznáváme, že tvé neskonale milosrdenství je s námi od počátku až po tuto chvíli. Tebe chválíme za všechnu tvou dobrotu, kterou jsi nás obsypával po celý týden, až jsme se zde sešli, abychom vyznávali, že potřebujeme tvou pravdu a všechno tvé milosrdenství. Ty víš, že jsme všichni zbloudili, dali jsme se svou cestou, že není, kdo by činil dobré a nehřešil, není ani jeden, ale ty, svatý, svatý, svatý Hospodin, který tak silně nenávidíš hřích, jsi zvolil odpuštění, i když jsi měl trestat. Tebe chválíme a oslavujeme, že jsi tak miloval svět, že jsi dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.

Ó, vítěj, Ježíši Kriste, z nebeské výsosti! Vítěj z panny čisté, náš předražený hoste! Kdybys nepřišel na svět, člověk by z něj nevyšel a navěky byl zatracen. Tebe chválíme a ze srdce ti děkujeme, že jsi přišel, pravý Pomocník, jakého jsme potřebovali, že jsi vstoupil do naší nízkosti. Srdečně ti děkujeme, že jsi na sebe vzal naše hříchy a vnesl je na dřevo kříže. Děkujeme za tvé utrpení, za tvou žalostnou smrt, za tvé slavné zmrtvýchvstání, a za slovo milosti, které jsi zanechal, že s námi jsi až do skonání světa.

Kéž se tebe samého chopíme z celého svého srdce, ze vši své duše a ze vši své mysli i ze vši své síly a tak sami to zakoušíme, že

tvá drahá krev vylitá na dřevě kříže i nás očistuje od každého hříchu. Pomoz nám k radosti z tvého spasení, abychom se veselili v blahoslavené naději, že ty jsi a zůstáváš na věky věků náš všemohoucí Příklad a Zastánce, který se o nás stará. My tu jsme jako čekající na proměnu, kterou ty skrze Ducha svatého ráčíš vykonat. Ó, navštiv nás s vysokosti, předražený náš hosti, a nás, tělesné lidi, proměň v lidi duchovní, abychom toužili po tom, co by se tobě líbilo. Dotkni se našich srdcí, táhni nás za sebou, abychom skrze tebe byli sblíženi vespolek, a měli jeden druhého za přednějšího než sebe.

Pokorně se přimlouváme za všechny, kteří jsou s námi jedno tělo a jedna krev, a kteří se dosud s námi rozcházejí podle Ducha. Ó, kéž bys nás k sobě všechny obrátil, abychom byli jedna rodina a jedna čeleď. Roznášej své požehnání, kamkoliv bys obrátil naše nohy. Popřej svému lidu den radostného přebývání s tebou, abychom všichni byli tvými svědky.

Vylej svého svatého Ducha na všechny suché kosti, aby povstali i ti, kteří dosud nepovstali a zjevně vzdorovali, a aby tvá předivná sláva naplnila celou zemi.

Tobě budiž sláva a čest a díkůčinění a požehnání v Kristu Ježíši, našem Pánu, požehnaném od věků až na věky. Amen.

Dříve než zavolají, já odpovím; budou ještě mluvit a já je už vyslyším. Vlk a beránek se budou pást spolu a lev jako dobytek bude žrát slámu, hadu však bude potravou prach. Nikdo už nebude páchat zlo a šířit zkázu na celé mé svaté hoře,“ praví Hospodin. (Iz 65,24–25)

Máme zase text ze Starého zákona a znovu připomínám, že není rozdíl mezi Starým a Novým zákonem v tom smyslu, že by ve Starém zákoně byla temnota a neláska a v Novém láska a světlo. Starý zákon je první jítro s červánky. Ve Starém zákoně máte obrácené lidi, v Novém zákoně také. Staří neobrácení lidé ve Starém i v Novém zákoně jsou na vlas stejní; všechen ten přirozený vývoj a pokrok, který tu je, nemění lidská srdce: tělo je tělo. A obrácení ve Starém

i v Novém zákoně jsou na vlas stejní; je tu rozdíl jen, co se týká světla. A tu, když se vám otvírají oči a díváte se do našeho textu, uvidíte divuplné věci. Ti lidé zde jsou vyslyšeni, a v čem? V tom, zač se modlí. „Vlk a beránek se budou pást spolu a lev jako dobytek bude žrát slámu, hadu však bude potravou prach. Nikdo už nebude páchat zlo a šířit zkázu na celé mé svaté hoře.“ Za to se modlí. A to mne vede k tomu prvnímu ze čtyř částí, na které si dělím dnešní kázání.

I. Podívejte se na ty lidi, o co usilují, o co jim jde?

„Vlk a beránek se budou pást spolu a lev jako dobytek bude žrát slámu, hadu však bude potravou prach. Nikdo už nebude páchat zlo a šířit zkázu na celé mé svaté hoře,“ praví Hospodin.“ Po tom tedy v té staré době touží, za tím se nesou a za to se modlí? Nu, oč jsme výš než oni, my v Novém zákoně, jestli všichni nestojíme mnohem níže? O to jim jde, aby vlk nebyl vlkem a lev aby nebyl lvem, ale aby byli beránky. Co se tu chce říci, když se tu praví: Vlk s beránkem budou se pást? To se tu chce říci: Vlk je dravec a lev je dravec. Dravec hubí a kde je zhouba, tam je nářek a neštěstí. A teď se tomu rozumí tak, že vlk už nebude hubit a nářek a nenávist už také nebude.

A tak se má ta jejich přirozenost změnit? Kde si Pán Ježíš nepřeje, aby se změnila, tam se nezmění; ale to si Pán Ježíš přeje, aby člověk nebyl vlk a lev a nepomýšlel na to, jak by druhého roztrhal a sežral, ale aby měl pro druhého všechnu lásku, a aby tu byla církev bez vrásky a bez poskvrnny. A ti lidé v té staré době, kterou považujete za dobu temna, jdou za tím. Kdo se bude dlouho modlit za to, o co nestojí? Oni o to stojí. Když si dáte práci a otevřete Starý zákon, vidíte, že je toho plný. Izajáš 11 je plná prorocství o Mesiáši. Celý Izajáš samé prorocství o něm. A pak si nenechám od světských lidí napovídat, že druhá část Izajáše nepochází od Izajáše. Podívejte se, prosím, do Izajáše 35,1. Co tam čteme? „Poušť i suchopár se rozveselí, rozjásá se pustina a rozkveté kvítím.“

Poušť nebude pouští, bude tu krásná zahrada. Otevřete si, prosím, Ozeáš 4,16: „Izrael je umíněný jako umíněná kráva. Má je teď

Hospodin pást volně jako beránka?“ Tento text pochází z těch nejstarších dob. Zde máte to samé; oni nezůstanou takoví, jací jsou. Z nich budou ještě beránci. Po tom oni touží ve staré době.

Nu, a jak se to má s námi? Že prý ti Židé, kteří jsou potomci těchto lidí, po tomhle netouží, ale jen po penězích. Vy snad ne? O co vám jde? Aby každému bylo dobře, aby jednomu každému kvetly jeho věci? A vy řeknete: „To je omyl, to my nechceme.“ Ach, tak!

On si přeje, abychom milovali tak, jako on sám miloval, a když vás postavil na to místo, na které vás postavil, tak si přeje, aby to místo nezůstalo takové, jaké bylo, ale aby se lepšilo. Otevřete si Žalm 84,7: „Když Dolinou balzámovníků se ubírají, učiní ji prameništěm.“ Přišli do pusté krajiny, ale když odcházeli, tak to už nebyla krajina pustá, nýbrž oáza.

Představte si krásnou krajinu, a přišli Vandalové a Hunové, a jak se jmenuje ta divoká čeládka, a zůstala po nich poušť. Ale s lidem Božím se to má jinak. Vlci nezůstanou vlky, lvové lvy, ale promění se v beránky.

II. Zdali na to dojde?

Přirozeným usilováním, ať již svedete, co svedete, něco takového nesvedete nikdy. Když přirozený tělesný člověk jde za takovými pěknými věcmi, říkáme tomu iluze. Však se brzy ukáže, že z toho nic nebude. Brzy toho necháte z takových vlků dělat beránky. U nás je mnoho mladých lidí, kteří jdou za pěknými věcmi, ale po letech klesnou na úroveň, na které jsou druzí. Takové je to s tělem. Spíše si dáte říci od druhého, než druzí od vás.

Je to pět roků, kdy jsme četli v malém světském časopise článek, který nemohu zapomenout. Vykládal jsem to tehdy v kázání večer. Ve veliké dílně pověsil mistr silné, železné prkno, trám tak, že volně visel, a kousek od toho pověsil korkovou zátku. „Zdali touto korkovou zátkou rozhoupám takovou tíži? Že ne? Tak se dívejte!“ To říkal mistr dělníkům. Hodí zátku na železnou fošnu a hodí ji po druhé a zase hází. „Vidíte něco?“ „Nevidíme!“ „Tak čekejte.“ Po deseti minutách někteří řekli: „Nám se zdá, že to plotna již cítí.“ Za

čtvrt hodiny se plotna hýbala. Tenkrát byl na službách Božích přítomen profesor z vysoké školy a řekl, že je to vědecky vystižené; mně to je jedno, ale je to fakt. Ta plotna jsem já ve světě, každý člověk je taková plotna, braňte se, jak chcete, kolem jsou světské vlivy a doráží na vás jinak než tato zátka. A vy si myslíte, že se nebudete houpat jako světští lidé? Co si počnu? Přirozeně jsem ztracený, vy si dáte říci od světa. Ale zde jsou ty modlitby Boží, ano, ty jsou pro lid Boží. „Dříve než zavolají, já odpovím; budou ještě mluvit a já je už vyslyším.“ Ano, kéž bych už byl tak daleko! Představte si, že se jako dítě prostě k Pánu Bohu modlím. Tělesný člověk nikdy nebude prosit za duchovní věci, a i kdybyste nákrásně volali, vaše modlitby nedoléhají k Pánu Bohu. On není železná plotna, ale skála, kde je nebeské ovzduší, a tam nedoletí vaše zátka. Otevřete si, prosím, Jana 9,31: „Víme, že hříšníky Bůh neslyší; slyší však toho, kdo ctí a činí jeho vůli.“

A nyní to třetí:

III. Co si Bůh přeje, to udělá

Když si přeje mít na světě duchovní lidi, i kdybychom byli všichni zatím vlci a lvi, tak na světě duchovní lidi bude mít. Z vás je bude mít, když si to bude přát. Svět je Boží materiál. Zatím to chce mít takové, jaké to má. Nechce, aby bylo všechno vinný kmen a aby nebyl žádný smrk. Zatím chce, aby vlk byl vlkem a lev lvem a ovečka ovečkou. A chce-li mít lidi duchovní, postará se o to tou svou Boží cestou. Žádný vlk nepřestane být vlkem, leč ho Pán Bůh spojí s Beránkem Božím.

To jsou Boží plány, které se uskutečňují; tak tomu rozumí od věků, že nás uvede ve spojení se sebou samým. Co je to nejvzácnější na světě? To je jeho evangelium. Nic lepšího neznáme, nic vzácnějšího na světě není. Na to myslel od věků, že sám uvede všechno do pořádku, že na sebe vezme naše tělo, a na to myslil, když tělo tvořil. Vzal na sebe naše hříchy, odnesl je a vás přivede k tomu, abyste ho skutečně potřebovali. Dýchne na vás, takže uvidíte tu svou divokou náuru. Vždyť my jsme dravci, co si počneme?

A začnete zakoušet, že „krev Ježíše Krista, Syna Božího, nás očistuje od každého hříchu“, že je všechno v pořádku. Teď docházíme k tomu, že ti, kdo jsou vedeni Duchem Božím, jsou synové Boží. Vy lvi a vlci si nebudete počínat jako vlci a lvi, ale budete ovečky Boží. Táž mysl, jako při něm, bude i při vás, protože skrze víru ve vás přebývá. To je div. My v sobě máme skutečně dvě přirozenosti: Starý člověk je vlk, který chce trhat, ale ten nový člověk je beránek a chce něco pěkného udělat pro druhého. On to prosadí sám, spojí si vás se sebou skrze víru, a získáváte Božskou přirozenost. To je pro vás přichystáno.

To mne vede k tomu čtvrtému:

IV. Duch svatý vás buduje

Když jste takto lidé Boží, Duchem Božím vedeni, tak se sami bez přestání budete modlit za to, co si Duch Boží přeje, k čemu vás Duch svatý vede. Nedivte se, že nás vždycky slyší. Nezůstáváte nevyslyšeni ani jednou, ale vždy vás vyslyší. „Dříve než zavolají, já odpovím; budou ještě mluvit a já je už vyslyším.“ To je ten vzácný podíl Božího lidu. Ale řeknete: „My ve svém životě nevidíme, že by to tak bylo, že bychom byli vždy vyslyšeni!“ Není to jinak možné: Jestliže jste skutečně lid Boží, není možné, aby vás neslyšel. Nebudete se modlit za to, co se Bohu nelíbí, ale když vás k tomu vede, tak vás také hodlá slyšet a vyslyšet. On si neodporuje, povede vás k modlitbám, které chce vyslyšet. Každý člověk Boží má o svém životě mnoho co vypravovat. Není každý člověk Boží jako metodista, každý člověk Boží není tolik povídavý, ale má co povídat. Když celá léta za něco prosíte, jak by z toho nebylo nic? Nedojde právě na ty vaše podrobnosti. On je věčná skála, ale i když ty vaše modlitby doléhají jen jako zátka, však ono na to dojde, na co má dojít.

A když se vám zdá, že vás neslyší, to je omyl. Co si stále přejete, to je třeba pěkné, ale bez toho to zatím také jde; ale on ti stále dává to, bez čeho by to na světě nešlo, co na světě nejvíce potřebuješ. Je to možné, aby ses ubránil vlivům světa? To je nemožné. Vy jste staří lidé, vy neodoláte, leda by tu kolem vás byla Boží izolace, Boží ovzduší, aby na vás nedorážely všechny rány světa. To je možné.

Bez přestání se modlete a ani jednou nepůjdete s prázdnem od Pána Boha; vždy nesete sebou to Boží ovzduší. Jen tak jsme uzpůsobeni konat misii i při druhých, kterou si Pán Bůh přeje konat skrze lidi. Vy půjdete a budete jim kázat Boží slovo. Jen, aby to vaše ovzduší bylo Boží ovzduší, abyste to nenesli jako ti, kteří to nežijí, ale jako ti, kteří to žijí!

Všichni lidé na světě konají potichu svou světskou misii a nevědí nic; jejich zátka stále tluče na sousedy, ale když se Pánu Bohu zalíbí a z vlka udělá ovečku, kterou vede Duch svatý, pak každá taková ovečka koná Boží misii, a vlivy Boží působí tam, kde on chce. „Dříve než zavolají, já odpovím; budou ještě mluvit a já je už vyslyším. Vlk a beránek se budou pást spolu a lev jako dobytek bude žrát slámu, hadu však bude potravou prach. Nikdo už nebude páchat zlo a šířit kázu na celé mé svaté hoře,“ praví Hospodin.“ Amen.

Kázáno 5. prosince 1909.

Závěrečná modlitba

Panovníku Hospodine, požehnaný Bože a Otce našeho Pána Ježíše Krista. Tys nás vyzkoušel a poznal, ty znáš naši slepotu, ty víš, jací jsme všichni před tebou a uprostřed jakého světa se nalézáme. Jak bychom se dovedli ubránit těm jeho vlivům, leč bys nás sám k tomu uzpůsobil a proměnil podle svého srdce? Ó, ty, který jsi to sám připravil, abys měl na světě zvláštní lid, smiluj se nad námi, probud' naše svědomí, abychom každý nařikali nad svými bídami. Ale zjevuj nám vždy zřetelněji své spasení, abychom to sami okoušeli, že tvá drahá krev vylitá na dřevě kříže nás očišťuje od každého hříchu, abychom se bez překážky dali vést dobrým Duchem a již neměli naději v nikom jiném, kromě tebe, a milovali všechny tím tvým milováním, a toužili po tom, abychom s tebou byli blahoslaveni na věky věků.

Děkujeme za obecenství, které jsme měli před tebou a pokorně prosíme, ty sám se přiznávej ke svému svatému Slovu a provázej

nás do toho shromáždění, do kterého jdeme, a tak nás naplň vůní svého života, abychom i bez řeči byli tví svědkové a radostně otvírali svá ústa, abychom vyznávali, že u Tebe je milost a že jsi připravený odpustit.

Přiznávej se k nám po celý příští týden. Dokonej moc svou i v lidské nemoci, aby tvá předivná sláva naplnila celou zemi, až bys nás zase svedl kolem svého Slova, ano, až bys nás měl u sebe na věky věků.

Nyní pak nad námi vztáhni své ruce a požehnej nám svým požehnáním: Požehnej nás, Hospodine, a chraň nás, rozjasni, Hospodine, nad námi svou tvář a buď nám milostiv, obrať, Hospodine, k nám svou tvář, a dej nám svůj časný i věčný pokoj. Amen.

NA CO SE ZAMĚŘIT (Tt 3,8)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Pavel nechal Tita na Krétě, aby dal do pořádku to, co v církvích na Krétě v pořádku nebylo. Jak jsme procházeli celým listem, viděli jsme řadu věcí, které nejspíš nebyly v pořádku, protože Pavel žádal Tita, aby v těchto oblastech zjednal nápravu. Ovšem na prvním místě měl Titus ustanovit v jednotlivých církvích starší, kteří budou dohlížet na Boží lid, povedou Boží lid, budou vyučovat Boží lid, budou chránit Boží lid před vlky a falešnými učiteli, kteří budou dobrými a věrnými správci Kristovy církve. Titus možná mohl všechnu tu práci na Krétě udělat sám, ale tím nejlepším způsobem, jak dosáhnout nápravy stavu církve na Krétě bylo ustanovení zbožných a věrných starších. Zbožní starší vedou Boží lid a vyhlášují evangelium Kristovo, které je Boží mocí ke spasení i ke zbožnému životu. Skrze evangelium jsou proměňovány životy lidí a Bůh je oslaven uprostřed Kristovy církve.

On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích. (Tt 2,14)

Byli jsme vykoupeni ze smrti k životu, z prázdnoty života k plnosti života, z marného způsobu života k horlivosti v dobrých skutcích. To je křesťanský život. Je to dílo Ducha svatého, kterého na nás Bůh bohatě vylil skrze Ježíše Krista, našeho Spasitele (Tt 3,6). Pavel stále dokola zdůrazňuje vztah zdravého učení, vztah evangelia se způsobem života. Kde je život postavený na evangeliu, na víře v Krista, tam to bude vidět na způsobu života. Kde je špatný život, tam je něco zásadního v nepořádku – možná je člověk oklamán falešným učením, ale možná vůbec není křesťanem, i když si to třeba sám o sobě myslí a veřejně to vyhláší. K této spojitosti učení a života směřuje i náš dnešní text, který nás vede k tomu, jak máme oslavit Pána Ježíše Krista.

Tato slova jsou spolehlivá, a chci, abys tomu všemu neochvějně učil, tak aby ti, kdo uvěřili Bohu, snažili se vynikat dobrým jednáním. To je dobré a lidem prospěšné. (Tt 3,8)

Pavel začíná prohlášením, které bychom mohli přeložit doslova věrné, důvěryhodné, spolehlivé je to slovo. O jakém slovu tu mluví? Odkazuje na předchozí odstavce, na srdce celého listu, na evangelium – odkazuje na spasení z milosti skrze víru v Pána Ježíše Krista.

Ale ukázala se dobrota a láska našeho Spasitele Boha: On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování; zachránil nás obmytím, jímž jsme se znovu zrodili k novému životu skrze Ducha svatého. Bohatě na nás vylil svého Ducha skrze Ježíše Krista, našeho Spasitele, abychom ospravedlnění jeho milostí měli podíl na věčném životě, k němuž se upíná naše naděje. (Tt 3,4–7)

Není spolehlivějšího slova, než je slovo evangelia! Není větší jistoty, než je v díle Pána Ježíše Krista, které je popsáno v Božím slově, v Bibli! Chcete spolehlivé slovo? Tady je – to nejspolehlivější, nejvěrnější, nejpevnější, nejtrvalejší, dokonale pravdivé a mocné.

Hospodinův zákon je dokonalý, udržuje při životě. Hospodinovo svědectví je pravdivé, nezkušený jím zmoudří. Hospodinova ustanovení jsou přímá, jsou pro radost v srdci.

Hospodinovo přikázání je ryzí, dává očím světlo. (Ž 19,8–9)

Ale všimněte si v našem textu, že Pavel nepřipomíná Titovi věrnost evangelia jen tak, ale ukazuje mu, že evangelium je mocí, která proměňuje životy lidí. Už jsme to viděli ve druhé kapitole (Tt 2,10–13), kde jsme četli o Boží milosti, která se zjevila a zjevuje se skrze evangelium, která zachraňuje skrze evangelium, která vychovává ke zbožnosti. Jak? Skrze evangelium. A která také vede k očekávání příchodu velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista – a to je zase evangelium! Evangelium je Boží mocí. A důkaz znovu vidíme v osmém verši třetí kapitoly. Proto má Titus připomínat evangelium.

... aby ti, kdo uvěřili Bohu, snažili se vynikat dobrým jednáním. (Tt 3,8)

Evangelium vede ke zbožnému životu, k horlivosti v dobrých skutcích. Evangelium není bezmocné, ale proměňuje. Když Pavel

popisoval moc evangelia v listu Efezským, mluvil o spasení z milosti, a o tom, že křesťan není křesťanem proto, že se rozhodl, nebo proto, že něco udělal, ale je křesťanem proto, že Bůh něco udělal – zachránil nás svou mocí. Proto Pavel říká, že jsme jeho, Boží dílo a jako křesťané jsme stvořeni k tomu, abychom konali skutky, které nám Bůh připravil. Bůh nás svou mocí zachránil, Bůh nám dal práci, ke které všechno připravil – připravil skutky, které máme dělat, Bůh nám dává sílu, abychom mohli tyto skutky vykonat – vložil do nás a bohatě na nás vylil Ducha svatého, a ještě navíc v nás působí svou mocí, takže chceme a následně děláme to, co se mu líbí (Fp 2,13). Bůh udělal všechno! Nyní potřebujeme více rozumět evangeliu, potřebujeme znát ještě lépe Pána Ježíše Krista a jeho dílo na kříži, a to nás povede k tomu, abychom mu ještě více sloužili. Abychom vynikali v dobrých skutcích.

A pokud byste chtěli nějaké příklady těch dobrých skutků, které pro nás Bůh připravil, stačí, když se podíváte do první poloviny druhé kapitoly, kde je popsáno, jak mají žít starší muži, starší ženy, mladší ženy, mladší muži nebo otroci. Hned vidíme, že máme před sebou ještě dlouhý kus cesty a máme kam růst, máme co dělat. A další příklady dobrých skutků najdeme na začátku třetí kapitoly:

... ať jsou podřízeni těm, kdo mají vládu a moc, a ať je poslouchají. Ať jsou vždy hotovi jednat dobře. Ať nikoho nepomlouvají, ať se nepřou, jsou mírní a vždycky se ke všem chovají vlídně. (Tt 3,1–2)

Osmý verš mluví o snaze vynikat v dobrých skutcích (E), o soustředění se na to, jak v nich vynikat (ČSP), Pavlík to překládá „aby pamatovali na pilné pěstování dobrých činů“, a KRAL „ať se snaží v dobrých skutcích předčítí“. Ti, kdo uvěřili, mají vynaložit své úsilí na to, aby žili zbožně, aby jejich život byl svědectvím o Bohu. A to zahrnuje dobré skutky, správné jednání.

Ale všimněte si důležité věci – že se jedná o ty, kdo uvěřili Bohu. Mluví se tu o spasených lidech. Mluví se tu o lidech, kteří vyznali Krista jako svého Pána a uvěřili ve svých srdcích, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých. Nejsou zachráněni tím, co dělají, ale tím, co udělal Ježíš. Nedělají skutky proto, aby byli zachráněni, ale kvůli tomu, že byli

zachránění. Ale i když je to Bůh sám, kdo v nich tyto skutky působí, je to Písmem, tedy Bohem také přikázáno, aby tyto skutky dělali. Bůh působí na naši vůli, aby skrze ni proměňoval naše smýšlení i naše jednání. Křesťané se snaží vynikat dobrým jednáním ne proto, aby si zasloužili spasení, ale proto, aby svým životem dělali čest svému Bohu, aby ukázali, že jejich učení, tedy evangelium, je spolehlivé a pravdivé slovo. Proto jednají tak, aby to bylo dobré a užitečné.

A Pavel to zdůrazňuje v našem textu, že jednání křesťanů má být dobré a užitečné pro lidi. Neodpracují si tím spasení, ale budou světlým v tomto pokolení pokřiveném a zvráceném. Proto se mají soustředit na dobré skutky, na způsob života, jakým žijí, na dobré a užitečné jednání. Tehdy lidé uvidí jejich dobré skutky a vzdají chválu jejich Otci v nebesích (Mt 5,16). Nebo jak to říká Petr:

Žijte vzorně mezi pohany; tak aby ti, kdo vás osočují jako zločince, prohlédli a za vaše dobré činy vzdali chválu Bohu v den navštívení. (1Pt 2,12)

Takže jsme viděli, na co se máme soustředit. To je dílo Ducha v životě křesťana.

ŽASLI NAD TÍM DÍTĚTEM (LK 2,33–40)

Jan Hus

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Ježíšův otec a matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli.

A Simeon jim požehnal a řekl jeho matce Marii: „Hle, on jest dán k pádu i k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se budou vzpírat – i tvou vlastní duši pronikne meč – aby vyšlo najevo myšlení mnohých srdcí.“ Žila tu i prorokyně Anna, dcera Fanuelova, z pokolení Ašerova. Byla již pokročilého věku; když se jako dívka provdala, žila se svým mužem sedm let a pak byla vdovou až do svého osmdesátého čtvrtého roku. Nevycházela z chrámu, ale dnem i nocí sloužila Bohu posty i modlitbami. A v tu chvíli k nim přistoupila, chválila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kteří očekávali vykoupení Jeruzaléma. Když Josef a Maria vše řádně vykonali podle zákona Páně, vrátili se Galileje do svého města Nazareta. Dítě rostlo v síle a moudrosti a milost Boží byla s ním. (Lk 2,33–40)

Tento text evangelia především ukazuje, že Josef, domnělý otec a skutečný Kristův pěstoun a Marie, jeho pravá matka, se divili těm věcem, které se děly nad dítětem Kristem hned od jeho narození: Když se narodil, ukázali se andělé a zpívali, přišli pastýři, aby našli dítě v jesličkách, podle slov andělů, která jim byla řečena, a nakonec přijeli tři králové, kteří se mu klaněli a obětovali dary. Proto říká Písmo: „Ježíšův otec a matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli.“ Anděl řekl: „Zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán.“ Proč bychom se tedy měli divit? Izajáš v 9. kapitole, v. 5, říká: „Bude mu dáno jméno: ‚Divuplný rádce‘.“ Proč? Protože má jméno Immanuel, to znamená Bůh s námi. A není to předivné, že Bůh,

který je věčný, je s člověkem, který časným, nesmrtelný se smrtelným, nesmírný je malým dítětem, ten, jehož nemohou obsáhnout nebesa je obsažený v životě panny Marie, trpělivý netrpkým, slavný ubohým? Je to předivná věc, kterou nechtějí přijmout ani Židé, ani pohané a říkají, že to tak nemůže být. Ale nám dal tento divuplný Bůh tento dar, abychom se divili a vzdali veliké díky jeho milosti, že svou nesmírnou mocí se pro naše spasení ráčil on věčný být s námi, aby nás hříšný vykoupil z hříchů. Neboť anděl řekl Josefovi (Mt 1,21): „Dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů.“ Kdo by nežasl nad tím, že Bůh chtěl být naším bratrem a ztotožnil se s námi ve všem kromě hříchu? Pavel říká, že Pán Ježíš se chtěl podobat svým bratrům ve všech věcech, proto na sebe vzal podobu člověka a chtěl s námi hladovět, trpět zimou, žízni, strádat a stát se smrtelným. Kdo by se nedivil, že anděl zvěstoval, že to bylo dílo Boží moci a Ducha svatého, který navštívil pannu, která uvěřila, počala skrze víru a ačkoliv byla panna, porodila Božího syna a zůstala pannou? Bůh věčný, z Boha Otce zplozený se narodil z panny! Předivná věc! Tento bohatý Pán celého světa neměl ve svém městě místo v hostinci, takže Lukáš musí napsat: „Položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou.“ Nebylo místo v domě pro počestné, kde byli ti, kteří neměli, kde složit hlavu. Když to všechno jeho otec a matka viděli, žasli nad tím.

Za druhé nám tento text ukazuje, že když jim svatý kněz Simeon žehnal, tedy Kristu a jeho matce, nežehnal jí jako důstojnější, ale jako starší. A to požehnání bylo chválou, nikoliv nějakým máváním rukou. Takže menší může žehnat důstojnějším, a dokonce Písmo říká: „Jeho přesvatému jménu bude dobrořečit všechno tvorstvo navěky a navždy.“ Celé stvoření ho má chválit, jak říká Písmo jinde. A Simeon prorocky promlouval k Marii: „Hle, on jest dán k pádu ... mnohých“ – všem, kdo v něho nevěří, špatným křesťanům, kterým je kamenem úrazu a skálou pádu. A je dán „i k povstání mnohých“, totiž těm, kdo v něho věří, aby jeho mocí povstali z hříchu k milosti a ke spasení. A dále Simeon říká, že bude „znamením“, tedy mírou, měřítkem mezi Bohem a člověkem, „kterému se budou vzpírat“ – především biskupové, kněží, zákoníci a jiní chytráci. Neboť právě takoví lidé, vyučení ďáblem, mu odporovali, tedy

mluvili proti tomuto drahému Spasiteli, který byl dán jako znamení pokoje mezi Bohem a člověkem, mezi andělem a člověkem, mezi člověkem a člověkem, protože on smířil Boha a anděla s člověkem, a také člověka s člověkem. Proto je nazýván vládcem pokoje a jemu ke cti a lidem k potěšení zpívali andělé při jeho narození: „... a na zemi pokoj mezi lidmi“. Proto také často se svými učedníky mluvil o pokoji a chtěl, aby ho měli, když jim řekl: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám.“

A i nadále Simeon prorocky promlouvá k Marii a říká jí, co jí čeká: „... i tvou vlastní duši pronikne meč ...“ – tedy tvou duši, která byla od věčnosti skrze stvoření a vyvolení povolána ke spasení. „Pronikne meč ...“, tedy bolest z jeho umučení. A tak „tvou vlastní“ patří k sobě, a když říkáš „tvou“, říkáš to správně, ale když přidáš „vlastní“, dává to ještě lepší smysl. A že meč bolesti kvůli Kristovu utrpení nebyl neúčinný, říká dále Simeon: „... aby vyšlo najevo myšlení mnohých srdcí ...“ To se dá vyložit jednak tak, že církvi mělo být zjeveno nestálé myšlení jeho apoštolů, kteří tři dny pochybovali o jeho vzkříšení, ale panna Marie ty tři dny zůstávala ve víře, i když velmi trpěla kvůli jeho umučení. Za druhé podle Origenova výkladu, byla na Marii vložena tak veliká bolest kvůli umučení jejího syna, aby bylo zjeveno množství hříchů, které vycházejí z lidské pověrčivosti, a její zásluhou to bylo odpuštěno [pozn. red.: Hus zde zůstává poplatný tradičnímu římskému nikoliv biblickému pohledu na Marii]. A za třetí, aby bylo zjeveno myšlení mnohých srdcí, tedy aby Marie, když ve své veliké bolesti zachovala víru, pohnula srdci apoštolů, aby zjevili a odhalili Kristovy svaté skutky. Tak se stalo, že z bolesti srdce panny Marie, bylo zjeveno smýšlení mnohých srdcí.

Dále v evangeliu čteme, že tu „žila prorokyně Anna“. Tato Anna byla za prvé čistá panna a setrvala v panenském stavu bez muže. Za druhé žila s mužem v manželství po sedm let, a za třetí od smrti svého muže zůstala vdovou až do svého osmdesátého čtvrtého roku. Proto byla hodna toho, aby vydala svědectví o Pánu. A ne nadarmo svatý Lukáš tak pečlivě popsal její život a její původ, protože byla obrazem Marie, která před svým sňatkem s Josefem byla jako Anna, po svatbě byla věrná Josefova manželka, která nikdy ani nepomyslela na nevěru a po Josefově smrti byla vdova.

A tato Anna je ve svatém Písmu toho jména třetí: První byla Anna (Chana), dobrá matka velikého proroka Samuela. Druhá Anna byla žena Tobiáše staršího a matka Tobiáše mladšího [pozn. red.: Hus zde odkazuje na deuterokanonické knihy] a třetí Anna je tato, o níž čteme v tomto evangeliu, která byla dcerou Fanuela, který pocházel z pokolení Ašerova, který byl jedním z dvanácti synů Jákoba.

Text dále říká, že „nevycházela z chrámu“, tedy zůstávala v něm, pokud byl čas v něm být. „Dnem i nocí sloužila Bohu posty i modlitbami“ – tak slouží Bohu každý, kdo usiluje o to, aby se vyvaroval hříchu a v čase, který mu Bůh propůjčil, se modlí. Neboť jak říká svatý Augustin a Řehoř, že ani spaní ani žádný skutek dobrého člověka nezůstává bez odměny. Proto Augustin říká: „Když jdeš orat a nemáš v úmyslu pohnout mezi a jsi bez smrtelného hříchu, chválíš Boha. Když jdeš na trh a nemáš v úmyslu tam podvádět, chválíš Boha. Když zasedneš k jídlu, aby ses nasýtil, a nepřejedl se, chválíš Boha.“ A tak to platí i o jiných skutcích. A dále čteme, že Anna v tu hodinu, kdy byl Kristus přinesen do chrámu, chválila Pána Boha a vyprávěla o jeho velikosti i o panně Marii všem věrným, kteří čekali vykoupení izraelského lidu. Dále se píše: „Když Josef a Maria vše řádně vykonali podle zákona Páně“, tedy když jeho matka podle zákona obětovala v chrámu a vyplatila ho dvěma holubicemi nebo hrdličkami, jak říká Lukáš, „vrátili se Galileje do svého města Nazareta.“ „Dítě rostlo ...“, chápejte, že tělesně, stejně jako rostou jiné děti, „v síle“, tedy znovu v tělesné síle, protože v tom byl jako my, že rostl, a když se stal mužem, byl tělesně silnější, než když byl dítětem, ačkoliv i tehdy, když byl dítětem, tak jako Bůh ve své ruce držel celý svět a spravoval ho. Proto, abychom se nedomnívali, že rostl a sílil na duši, Boží slovo dodává, že byl „plný moudrosti (KRAL)“. To dítě bylo tak plné moudrosti, jako je dnes, neboť člověk Kristus není o nic moudřejší dnes, než byl ihned po vtělení do lůna panny. A dále se píše: „milost Boží byla s ním“, neboť byl pravý milostivý Bůh, který se ze své veliké milosti stal pro nás dítětem. Jemu patří chvála navěky.

SVATÍ BUĎTE, NEBOŤ JÁ JSEM SVATÝ!

(Lv 1–27)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Dnes máme před sebou třetí knihu Mojžíšovu, Leviticus. Minulý týden jsme si udělali takový přehled knihy Exodus a před tím knihy Genesis. Dnes na tyto dva přehledy navážeme. V knize Genesis jsme viděli Boha Stvořitele, který je milosrdný a jedná s námi s velikou láskou a prokazuje nám svou dobrotu. Kniha Exodus je o Bohu, který vysvobozuje. Následuje kniha Leviticus, která je knihou uctívání. Kniha Genesis začínala životem a končila smrtí, kniha Exodus začínala otroctvím a končila svato-stánkem a kniha Leviticus navazuje službou ve stánku – obětmi, posvěcením kněží a lidu, smířením s Bohem a životem podle smlouvy požehnání a prokletí.

Kniha Leviticus má svůj název z řeckého (a násl. latinského) slova leviticus, což znamená patřící levitům, nebo týkající se levitů. Je to velmi zajímavé, protože o levitech jako o zvláštní skupině se v této knize mluví jenom ve dvou verších (Lv 25,32-33). Většinu obsahu knihy tvoří řády a nařízení, které mají co do činění s kněžími, tedy s Áronem a jeho syny, potomky. I oni byli z kmene Lévi, takže to byli lévijci, ale byli zvláštní skupinou, oddělenou pro přímou službu Bohu – jenom oni mohli přinášet oběti a vstupovat do svatyně.

Celý starozákonní náboženský systém byl uspořádaný jednotným způsobem – a souvisel s oddělením – oddělením Božího lidu od pohanů, oddělením lévijců od ostatních izraelských kmenů, oddělením Áronovců od lévijců, oddělením velekněze od ostatních Áronovců. Za táborem Izraelců žili všichni nečistí a všichni pohané. Tito lidé měli do tábora přístup zakázán. Kolem stánku byli

lévijci. Bydleli nejbliž stánku a tvořili takovou nárazníkovou zónu mezi stánkem a Izraelci. Vlastní stánek byl oddělený stěnou s bránou. Za ní bylo vnitřní nádvoří, kde byl oltář na oběti, kde byla umyvadla, atd. – sem mohli jenom Izraelci. Zde přinášeli kněží oběti, tady sloužili lévijci. Lévijci se zde mohli zdržovat, zatímco Izraelci sem mohli jen na chvíli. Potom byl vlastní stánek a do něj mohli jenom někteří lévijci a to jenom za určitých okolností a kněží, ale jenom kněží zde vykonávali službu Bohu – pálili kadidlo na oltáři, každý den čistili svícen a pokládali na oltář svaté chleby. A nakonec zde byla velesvatyně – a od ní mohl jenom velekněz a to pouze jednou v roce – v jediný den, v den smíření, když nejprve přinesl oběti za sebe, aby byl čistý a potom za lid. Velekněz byl prostředníkem mezi lidmi a Bohem.

Dnes už nemáme takovou hierarchii, nemáme stánek ani fyzický chrám, kde by se přinášeli oběti.

Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš. (1Tm 2,5)

On se však zjevil jen jednou na konci věků, aby svou obětí sňal hřích. (Žd 9,26)

Tak jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje. (Žd 10,24)

To je základ novozákonního náboženství. Ve starém zákoně se všechno odehrávalo ve chrámu nebo ve stánku a bylo zapotřebí lidských prostředníků – kněží a levitů. Dnes se vše točí kolem Ježíše Krista a jeho církve, která je jeho tělem a je také chrámem živého Boha. Ježíš Kristus je naším prostředníkem – Bůh sám, který přišel v těle jako člověk.

Pojďme do knihy Leviticus – to první, co musíme říct, je, že to je:

I. Kniha uctívání

Musíme dnes začít tím, že si vysvětlíme, co je to uctívání. Když dnes mezi křesťany řeknete uctívání, tak si obvykle představí část bohoslužby, kdy se zpívá. Někdy si představí trošku víc – například zpěv spojený s modlitbami. Často je to spojené s určitými pocity,

atmosférou, atd. Pro některé křesťany je jenom některý, zcela určitý způsob zpěvu opravdovým uctíváním – měřítkem jim při tom obvykle je to, co prožívají a jak se cítí. Ale takto pochopené uctívání vůbec neodpovídá tomu, co učí Bible o uctívání. Uctívání je v Písmu ekvivalentem pro bohoslužbu. Jinými slovy – celá bohoslužba je uctívání. Každá bohoslužba je uctíváním.

Když budete studovat reformaci v 16. století, tak zjistíte, že podstatnou a zásadní částí reformace byla reforma bohoslužby, reforma uctívání. Byla to reakce na katolickou bohoslužbu s jejími obřady, svátostmi, kněžstvím, rouchy, obrazy, symboly, svatými, svátky a se vším možným dalším, co s tím souviselo. Šlo především o bohoslužbu, tedy uctívání. A s tím souviselo všechno ostatní – důraz na Písmo, odkud se má čerpat všechno pro správné uctívání Boha, důraz na vzkříšeného Krista, který je středem našeho uctívání, důraz na ospravedlnění z víry, protože jen ospravedlněný člověk může uctívat Boha a důraz na milost, protože jen z milosti jsme ospravedlněni. Z toho všeho vyvstala reformační zásada Soli Deo Gloria – Jedině Bohu buď sláva.

Vyplývá ze správně pochopeného uctívání. Kniha Leviticus nám ukazuje, jak měli uctívat Boha Izraelci. Ale není to jen pro ně. Je tam celá řada věcí, které se od nich můžeme naučit také my. První věcí, s níž se v Leviticu setkáváme, jsou:

II. Oběti

Prvních sedm kapitol knihy je věnováno různým obětím, které měli Izraelci přinášet. Izraelci přivedli zvíře nebo přinesli mouku, chléb nebo ovoce a plodiny pole a kněz to přinesl jako oběť Bohu. Součástí také – podle druhu oběti – často bylo, že kněz a ten, kdo oběť přinesl, společně jedli část z toho, co bylo obětováno.

Přinášení obětí bylo součástí, jednou z částí správného uctívání Boha. Bez oběti nebylo žádné uctívání. A Boží slovo jasně říkalo, co mělo být obětováno, jak to mělo vypadat (pokud šlo o zvíře, muselo být bez úhony), kdy se to mělo obětovat, jak se to mělo obětovat, kdo to měl obětovat. Nešlo obětovat cokoliv, kdykoliv, jakkoliv.

Když budete číst tyto kapitoly, tak si asi všimnete, že kniha nám vůbec nevysvětluje smysl obětí, ale klade důraz na způsob, jakým mají být přineseny. Izraelcům byly tyto oběti jasné. Bylo nutné zdůraznit, jaký je řád těchto obětí.

My dnes máme přinášení obětí spojené s obětí za hřích, ale v prvních sedmi kapitolách Leviticu jsou první tři z pěti popisovaných obětí oběti vděčnosti. I když první – oběť zápalná – je spojená s obětí za vinu, je třeba chápat to ve velmi obecném smyslu. Nebyla to oběť, kterou měl obětovat ten, kdo zhřešil, ale touto obětí si měl obětující připomínat, že je hříšník, který potřebuje Boží milost. Tyto oběti Izraelci přinášeli, když chtěli uctívat Boha – oběť zápalná, oběť přídavná a oběť pokojná. Mimochodem už v knize Exodus čteme:

Nikdo se neukáže před mou tváří s prázdnou. (Ex 34,20)

Přinést Bohu dar byla nejenom výsada a způsob, jak vyjádřit svou úctu k Bohu, ale byla to také povinnost, příkaz. Pokud nechcete přinášet oběti, tak vaše uctívání nemá žádnou cenu – to je poselství prvních kapitol knihy Leviticus. Pokud chcete uctívat Boha jenom kvůli svým pocitům a kvůli tomu, jak se cítíte, potom neuctíváte Boha, ale přinášíte sebe sama na oltář svého sobectví a své sebestřednosti. To není uctívání živého a svatého Boha, kterého nám zjevuje Bible. Slyšel jsem od jednoho křesťana vyprávět, že když chce nějak víc uctívat Boha a při tom si trochu užít a zařadit si při chválách, tak jde jiného sboru, než je jeho vlastní a tam při zpívání skáče a tancuje, protože tam se to takhle dělá, a takhle si užívá. Neznám jeho srdce – Bůh ho zná, ale z jeho slov to vypadá, že mu nejde o uctívání Boha, ale jde mu o sebe sama. Nejde mu o to, aby hledal, jak má správně Boha uctívat, ale jde mu o to, jak si užít, jak si navodit dobré pocity a přitom to považovat za duchovní službu Bohu. Čtěte knihu Leviticus, abyste se učili, co to znamená uctívat Boha.

Podle Nového zákona je jedinou a dostatečnou obětí náš Pán Ježíš Kristus – on naplnil každou z oněch obětí, které najdeme v knize Leviticus. On je zápalnou obětí, která byla přinesena za naši vinu, on je přídavnou obětí – obětí chleba – on je Chlebem života, on je pokojnou obětí, skrze kterou jsme smířeni s Bohem,

on je obětí za neúmýslný hřích – žádný hřích nemá místo před Boží tváří, ale Ježíš byl obětován „za táborem“, za hradbami:

*Vždyť těla zvířat, jejichž krev vnáší velekněz do svatyně jako oběť za hřích, spalují se za hradbami. Proto také Ježíš trpěl venku za branou, aby posvětil lid svou vlastní krví.
(Žd 13,11–12)*

Ježíš je obětí za hřích – mzdou za hřích je smrt a on zemřel místo nás, abychom my mohli žít ve víře v Něj. To je naše pravá bohoslužba. Vidíme, že Kristus je naplněním všech starozákonních obětí. Co to znamená pro nás? I my jsme voláni k tomu, abychom přinášeli Bohu oběti, dokonce musíme trvat na tom, že pravá bohoslužba nás bude něco stát, nebude o nás a o našich pocitech, ale bude o Bohu a o Ježíši Kristu. Je to o našem sebezapření, o každodenním nesení kříže, o následování Krista, je to o obětech chvály, o prokazování milosrdenství, je to o dávání na Boží dílo, je to o přinášení sebe sama na oltář Bohu. Tady musí znít Kristova slova z úst a ze srdce křesťanů – „Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi“ (Mt 6,10), a „ne jak já chci, ale jak ty chceš“ (Mt 26,39).

III. Kněží

Podstatnou částí knihy Leviticus jsou řady pro kněze. V celé knize jsou jenom dvě vyprávění – první se týká ustanovení, pomazání a oddělení kněží a druhé se týká dne smíření – a je to znovu popis toho, co má dělat velekněz.

Hierarchie

Kněží hrají velmi důležitou roli v celé starozákonní bohoslužbě. Už jsem o tom mluvil na začátku, když jsem zmiňoval hierarchii, která platila v uspořádání nejenom starozákonní bohoslužby, ale celé společnosti. Bylo to takové uspořádání do pyramidy, kdy na vrcholu byl velekněz, pod ním kněží, pod nimi levité, potom posvěcení Izraelci, a nakonec – oddělení od ostatních – nečistí Izraelci spolu s pohany. Mnohdy je tento model přejímán také do církve a způsobuje potom Božímu lidu mnohé problémy.

Pomazání

Ale v době Starého zákona měli kněží své Bohem určené místo. Kněží byli cele odděleni pro Boha. Olej pomazání byl vylit na jejich hlavu a části jejich těl – lalůček pravého ucha, palec pravé ruky a palec pravé nohy (Lv 8,23) byly pomazány krví obětovaného zvířete. Takto byli ve Starém zákoně pomazáni ještě králové a proroci. Ježíš naplnil každou z těchto rolí – On je náš Král, je ten zaslíbený Prorok, On je náš Velekněz – proto je Kristus, což je řecký ekvivalent hebrejského Mesiáš, což znamená Pomazaný. Ježíš je Ten Pomazaný, tedy Kristus.

Takže Kristus není příjmení, jak si někteří lidé myslí, ale je to titul, který ukazuje, že Ježíš naplnil Starozákonní úřady kněze, krále a proroka.

Svatost

Ke svatosti se ještě dostaneme, ale nyní si musíme říci, že kněží byli odděleni, aby byli svatí pro Boha. Po očištění a pomazání museli Áron a jeho synové stát sedm dní a sedm nocí u dveří stánku (Lv 8,35) a držet stráž před Hospodinem. Tak byli odděleni pro Boží dílo. Byli označeni za svaté. A to znamenalo, že museli být odděleni od ostatního lidu. Teprve potom mohli přinášet oběti, teprve potom mohli vést bohoslužbu a uctívat Boha.

Během vlády králů docházelo znovu a znovu k odpadnutí Izraele, kněží přestali vykonávat svou práci, nežili svatě a v tom nejhorším případě se dokonce podíleli na modloslužbě. Za vlády krále Chizkijáše došlo k velkému probuzení v Izraeli. Chizkijáš obnovil bohoslužbu, obeslal celý Izrael a pozval všechny na slavnost hodů beránka do Jeruzaléma. Ale byl zde problém – nebyli zde posvěcení kněží:

Ale kněží bylo málo, takže nestačili ze všech zápalných obětí stahovat kůže. Proto jim pomáhali jejich bratři lévijci, dokud nebylo dílo skončeno a dokud se neposvětili všichni kněží; lévijci se totiž posvěcovali pohoťověji než kněží. (2Pa 29,34)

Neposvěcený kněz nemohl uctívat Boha – pokud by přinášel oběti nebo se nějak podílel na bohoslužbě, tak by to bylo akorát

k porouhání a Izraelce by stihl Boží hněv. Uvidíme to už za chvíli na příkladu Áronových synů. Tady můžeme najít základ jednoho ze čtyř pražských artikulů – to byly články, které napsali husité a dožadovali se, aby se jimi řídila církev. Ten článek kladl důraz na to, aby kněží žili podle toho, co kázali, aby jejich životy odpovídaly evangeliu. Jinými slovy – aby byli svatí.

V Kristově církvi nemáme nějaké zvláštní kněze – Boží slovo říká, že všichni křesťané jsou královským kněžstvem (1Pt 2,9). Každý křesťan byl očištěn a posvěcen Ježíšem Kristem a jenom tak může doopravdy uctívat Boha. Kdo nemá očištěné srdce Kristovou krví, ten i kdyby se udřel k smrti, nebude svým životem ani svými skutky uctívat Boha. O těch, kdo sice prohlašují, že znají Boha, ale svým životem to popírají, Boží slovo říká:

Jsou odporní, neposlušní a neschopni jakéhokoli dobrého skutku. (Tt 1,16)

Takoví lidé nemohou Boha uctívat. Dnes jsou církve, které zapojují neznovuzrozené lidi do různých služeb v církvi – často se to týká právě hudby a zpěvu, ale může jít v podstatě o cokoliv. Filozofie takového jednání je prostá – „zapojíme tyto lidi a oni se začlení do církve a časem se z nich stanou křesťané“. To může znít docela dobře, ale jde to přímo proti tomu, co říká Boží slovo o tom, jak kdo a jak má uctívat Boha.

IV. Hřích Áronových synů

Příkladem toho, jak vážně se Bůh dívá na uctívání, je příběh Áronových synů. Je to známý příběh – možná proto, že to je vlastně jediný skutečný příběh v knize Leviticus – ustanovení kněží v osmé a deváté kapitole a Den smíření v kapitole šestnácté jsou spíše popisy toho, co mělo udělat, než aby šlo o skutečný příběh.

Áronovi synové Nádab a Abihú vzali každý svou kadidelnici, dali do ní oheň a na něj položili kadidlo. Přinesli před Hospodina cizí oheň, jaký jim nepřikázal. I vyšel oheň od Hospodina a pozřel je, takže zemřeli před Hospodinem. Mojžíš řekl Áronovi: „Toto mluvil Hospodin: Na těch, kteří

*jsou mi blízko, ukážu svou svatost, před veškerým lidem
osvědčím svou slávu.“ Áron mlčel. (Lv 10,1-3)*

V předchozím verši (Lv 9,24) vyšel oheň od Hospodina a pozřel obět na oltáři. Všichni Izraelci to viděli a jásali. Nyní se pomazání kněží – Nádab a Abíhú ujímají své kněžské služby. Ale hned první věc, kterou dělají, je špatně. Přinesli před Hospodina cizí oheň. Nebyl to oheň, který zapálil onu předchozí obět a který měli kněží opatrovat, byl to jiný oheň – nebyl to oheň z nebe, ale oheň ze země – oheň od kotlů s jídlem, nebo z ohniště u stanu, kde se připravovalo jídlo a pálilo se tam kde co. Nebyl to prostě oheň, který by Hospodin přikázal přinést. Proto vyšlehl od Hospodina oheň a oba dva kněze zabil. Tady vidíme, s jakou vážností se Bůh dívá na uctívání. Ti dva lidé – Nádab a Abíhú – byli ustanovenými knězi. Byli pomazaní, byli správně uvedeni do úřadu, splňovali všechny požadavky. Ale jejich srdce nebylo věrné Hospodinu. Nezáleželo jim na tom, co se líbí Bohu, ale udělali to tak, jak se to líbilo jim. Boží odpověď byla rychlá a byla strašlivá.

Co se z toho můžeme naučit my? Je zde celá řada věcí, které si z tohoto příběhu můžeme vzít. Především jde o to, co už jsem zmínil:

1. Boha nelze uctívat tak, jak se nám zlíbí, ale je třeba ho uctívat tak, jak on to vyžaduje. Jak se dozvíme, co Bůh vyžaduje? Z Jeho slova, z Bible. Na tomto místě se rozdělila reformace v 16. století. Část reformátorů říkala, že co Bible přímo nezakazuje, to můžeme dělat a v bohoslužbě to můžeme ponechat – takže nechali různé svíce, obrazy, roucha, kněze, obřady... Druhá skupina reformátorů tvrdila, že Boha můžeme uctívat jenom tak, jak nám to výslovně přikazuje ve svém Slově. A právě toto je postoj, na kterém až donedávna stály církve, které vzešly z reformace, je to postoj, na kterém chceme stát také my. Proto potřebujeme studovat Boží slovo a hledat, co se líbí Bohu a co nám nařizuje ohledně uctívání.

2. Z tohoto příběhu se učíme, co Bible říká výslovně o něco později – poslušnost je lepší než oběti:

Poslouchat je lepší než obětní hod, pozorně rozvažovat je víc než tuk beranů. (1S 15,22)

Poslušnost vede k tomu, že obětní hod je vykonán tak, jak se to líbí Bohu.

3. Boží přítomnost může být pro lidi požehnáním i soudem.

Oheň vyšlehl od Hospodina a strávil oběť na oltáři. Tentýž oheň zabil oba kněze, kteří přinesli na oltář cizí oheň. Poslouchejte, co je řečeno o Ježíši Kristu:

Hle, přichází ten den hořící jako pec; a všichni opovážlivci i všichni, kdo páchají svévolnosti, se stanou strništěm. A ten přicházející den je sežehne, praví Hospodin zástupů; nezůstane po nich kořen ani větev. Ale vám, kdo se bojíte mého jména, vzejde slunce spravedlnosti se zdravím na paprscích. (Mal 3,19–20)

Pán je hořící pecí pro svévolníky a sluncem spravedlnosti pro Boží lid.

4. Je možné dělat správné věci špatným způsobem. Nádad a Abíhů se nesnažili udělat něco zlého. Oni chtěli sloužit Hospodinu. Boží slovo nám neříká více o okolnostech toho, co se stalo. Říká nám to, co je důležité – a to je, že udělali to, co měli dělat, ale špatným způsobem. Chtěli uctívat Pána a tak přinesli oheň. Ale to nebyl ten oheň, který Bůh chtěl. Podobně to vidíme později například na Uzovi, který chtěl také sloužit Pánu, chtěl zachytit schránu smlouvy, když se nahnula na voze a hrozilo, že spadne. Vztáhl ruku a Bůh ho na místě zabil (2S 8,7). Chtěl udělat dobrou věc s dobrými motivy, ale neudělal jí správně. Později král David, kterého smrt Uzy velmi zasáhla, nechal přepravit schránu správným způsobem – ne na voze taženém kravami, ale na tyčích, které nesli lévijci. Už nehrozilo, že schrána spadne. David pochopil tuto velkou lekci – že jestli chce Boha uctívat, musí to udělat tak, jak to chce Bůh.

V. Osobní život

Skoro polovina knihy Leviticus se zabývá drobnými věcmi, které se týkají každodenního života Izraelců. Vesměs se jedná o nařízení, která se vztahují právě k uctívání. Šlo o to, kdo je a kdo není způsobilý uctívat Boha. Bůh byl přítomen a měl být uctíván, a proto nesměla být v Izraelském táboře strpěna žádná nečistota. Jsou zde nařízení o jídlech, nařízení o očišťování po porodu, nařízení o kožních nemocech, a mnohá další nařízení, která souvisí rozlišením čistého

a nečistého. Máme tady celou knihu, která nás vede k tomu, že musíme rozlišovat čisté a nečisté, svaté a nesváte, pravdu a lež. To jsou věci, které nejsou mezi dnešními křesťany příliš populární. Dneska vám mnozí křesťané řeknou, že nejdůležitější je přece láska, která všechno spojuje a přikrývá množství hříchů. Jistě? Nádab a Abíhú s láskou přinesli cizí oheň, ale Bůh to nějak neuznal, že?

Dnes rozhodně není populární rozlišovat. Pokud to budete dělat, tak se vystavujete nebezpečí, že budete označeni za sektáře, budou o vás říkat, že jste pyšní, že si myslíte, že máte pravdu jenom vy, apod. Ale co máme dělat, když máme v Bibli knihy jako je Leviticus? Pokud Boží slovo označuje některé věci jako hřích nebo falešné učení, tak to musíme udělat i my. Pokud chceme zůstat věrní Božímu slovu, tak nemáme jinou možnost. Když Bůh ve svém slově říká, že klanění se sochám a modlitby k mrtvým jsou modloslužbou, tak to nemůžeme označit za jiný způsob zbožnosti, jak to někteří lidé rádi dělají. Je to modloslužba. Kniha Leviticus je o oddělení se od toho, co je falešné, nečisté, hříšné. A přesně k tomu vybízí křesťany také Nový zákon.

Přijde-li někdo k vám a nepřináší toto učení, nepřijímejte ho do domu a nevítejte ho; kdo ho vítá, má účast na jeho zlých skutcích. (2J 10–11)

Přikazujeme vám, bratři, ve jménu našeho Pána Ježíše Krista, abyste se stranili každého bratra, který žije neukázněně, a ne podle toho, co jste od nás převzali. (2Te 3,6 ČSP)

Izraelci se měli oddělit od všeho nesváteho, aby mohli uctívat Boha. Totéž platí i pro křesťany. Pokud to nedělají, potom Boží slovo říká, že mají podíl na zlých skutcích takových lidí a potom také jejich uctívání není pravým uctíváním v Duchu a v pravdě, ale tělesným uctíváním, v němž Bůh nenachází žádné zalíbení.

VI. Cesta smíření

Určitým vrcholem knihy Leviticus je šestnáctá kapitola, kde je ustanoven den smíření. Všimněte si, že se to stalo v souvislosti s Nádabem a Abíhú:

Hospodin promluvil k Mojžíšovi po smrti dvou synů Áronových, kteří zemřeli, když svévolně předstoupili před Hospodina. Hospodin řekl Mojžíšovi: „Promluv ke svému bratru Áronovi, ať nevstupuje v libovolné době do svatyně dovnitř za oponu k příkrovu, který je na schráně, aby nezemřel, až se objevím v oblaku nad příkrovem.“ (Lv 16,1–2)

Jednou v roce, v den smíření, vcházel velekněz do svatyně svatých a přinášel krev obětovaného zvířete. Vykonal smírčí obřady za sebe i za všechen lid. Tento den ukazoval jediným směrem – ke Kristu. Poslouchejte, co o tom říká Nový zákon:

Vždyť Kristus nevesel do svatyně, kterou lidské ruce udělaly jen jako napodobení té pravé, nýbrž vešel do samého nebe, aby se za nás postavil před Boží tvář. Není třeba, aby sám sebe obětoval vždy znovu, jako když velekněz rok co rok s cizí krví vchází do svatyně; jinak by musel trpět mnohokrát od založení světa. On se však zjevil jen jednou na konci věků, aby svou obětí sňal hřích. (Žd 9,24–26)

Jeho obětí jsme smířeni s Bohem. Jeho obětí jsme cele posvěceni. Ježíš Kristus jednou provždy ukončil všechny starozákonní obřady a nařízení, oběti a svátky. Svou vlastní obětí je naplnil a stal se tak prostředníkem Nové smlouvy, která je vepsána do srdcí křesťanů. Díky Kristu jsme smířeni s Bohem a můžeme Ho uctívat tak, jak ho nemohl uctívat dokonce ani velekněz v době Starého zákona.

*Protože máme mocného velekněze, který vstoupil až před Boží tvář, Ježíše Syna Božího, držme se toho, co vyznáváme. Nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi slabostmi; vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu. **Přístupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas.** (Žd 4,14–16)*

Přístupme k trůnu milosti. Křesťané – díky Kristu můžete přistupovat před trůn milosti – tedy svatyně svatých – každý den, každou hodinu, kdykoliv. Kristus otevřel cestu a volá nás, abychom strávili čas před Boží tvář. Vy jste královské kněžstvo. Vy jste oddělení pro Boha. Apoštol Pavel cituje Leviticus 26,12, když píše křesťanům do Korintu:

*Jaké spojení chrámu Božtího s modlami? My jsme přece chrám
Boha živého. Jak řekl Bůh: ‚Budu přebývat a procházet se
mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.‘
(2K 6,16)*

To je poselství knihy Leviticus. To je poselství Nového zákona.
Bůh přebývá se svým lidem, s námi, se svou církví.

*Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe
přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obět; to ať je vaše
pravá bohoslužba. (Ř 12,1)*

Amen.

NÁŠ NEJLEPŠÍ PŘÍTEL A NEJHORŠÍ NEPŘÍTEL

Arthur W. Pink (1886–1952)

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Modlete se za nás. Jsme sice jisti svým dobrým svědomím, neboť se snažíme jednat tak, aby nám nemohli nic vytknout ... (Žd 13,18)

S vědomí je schopnost duše, která nám umožňuje vnímat jednání z hlediska dobra a zla, vnitřní princip, který rozhoduje o zákonnosti či nezákonnosti našich tužeb a činů. Svědomí bylo dobře označeno jako smysl pro morálku, protože odpovídá těm tělesným schopnostem, díky nimž máme spojení s vnějším světem, totiž pěti smyslům: zraku, sluchu, hmatu, chuti a čichu. Člověk má etický instinkt, schopnost nebo morální citlivost, která ho informuje a působí na něj. „Má mnohem významnější rozsah a je pronikavější ve svém vnímání než kterýkoli z běžných tělesných smyslů. Existuje vnitřní oko, které nahlíží do podstaty dobra a zla; vnitřní ucho, citlivé na nejslabší šepot morálního závazku; vnitřní hmat, který cítí tlak povinnosti a vstřícně na něj reaguje.“ (Arthur Tappan Pierson)

Svědomí je tajemný princip, který v nás vydává svědectví o dobru či zlu. Proto je samotným středem lidské odpovědnosti, neboť to, že člověk nadále hřeší proti požadavkům tohoto vnitřního strážce, značně přispívá k jeho odsouzení. Svědomí nás zásobuje poznáním sebe sama a posouzením sebe sama, což má za následek potvrzení nebo odsouzení sebe sama podle míry světla, které máme. Je to část rozumu všech rozumných tvorů, která vynáší soudy o všech činech buď v jejich prospěch, nebo proti nim. Podává svědectví o našich myšlenkách, sklonech a činech, neboť reflektuje a zvažuje vše, co je myslí předkládáno a co je jí navrhováno. To, že vydává svědectví o emocích, je zřejmé z věty: „Mluvím pravdu v Kristu, nelžu, a dosvědčuji mi to mé svědomí v Duchu svatém, že mám

velký zármutek a neustálou bolest ve svém srdci“ (Ř 9,1–2). A tak opět čteme: „Nevšímej si všech řečí, které se vedou, abys neuslyšel, jak tě zlehčuje tvůj otrok. Sám v srdci [svědomí] víš, žes i ty častokrát [vnitřně] zlehčoval druhé“ (Kaz 7,21–22). Duše slyší svůj hlas, který nás tajně seznamuje s tím, co je správné a co ne.

Z Pavlova výroku o pohanech je zřejmé, že svědomí mají také neobrácení lidé: „To, co zákon požaduje, mají napsáno ve svém srdci, jak dosvědčuje jejich svědomí, poněvadž jejich myšlenky je jednou obviňují, jednou hájí“ (Ř 2,15). I když pohané nikdy nepřijali Písmo jako Izrael, přesto v sobě mají to, co je obviňuje nebo hájí. V každém člověku (s výjimkou hlupáků) je to, co ho obviňuje z jeho hříchů, ano, z těch nejtajnějších hříchů, do kterých není zasvěcen nikdo jiný než oni sami. Hříšní lidé se snaží tyto vnitřní choutky potlačit, ale málokdy, pokud vůbec, se jim to podaří. „Hříšníci na Sijónu dostali strach, rouhačů se zmocnilo úzkostné chvění“ (Iz 33,14). Neobrácení lidé jsou bez víry, ne však bez strachu: „Svévolníci utíkají, i když je nikdo nepronásleduje“ (Př 28,1). V člověku je cosi, co děsí i toho nejzatvrzejšího hříšníka poté, co se dopustí nějakého hrubého zla: jeho vlastní srdce ho kárá.

Stvořitel obdařil lidskou duši různými schopnostmi, jako je rozum, city a vůle, a obdařil ji také touto schopností uvažovat o svém vlastním stavu a činech, a to jak vnitřních, tak i vnějších, což představuje svědomí jako strážce i soudce v lidském nitru – strážce, který upozorňuje na povinnosti, a soudce, který odsuzuje jejich zanedbávání... Je neodmyslitelnou součástí našeho vlastního já. Svědomí předjímá nadcházející den soudu, neboť nutí člověka, aby sám nad sebou vynesl rozsudek, protože podléhá Božímu soudu. Sídlí v rozumu, jak vyplývá z 1. Korintským 2,11, kde je svědomí označeno jako náš „duch“.

Přítomnost svědomí v člověku je jedním z nejjasnějších důkazů Boží existence. Duch svatý se na tuto skutečnost odvolává v Žalmu 53. „Bloud si v srdci říká: ‚Bůh tu není.‘“ (v. 2). Jak tedy dokazuje, že Bůh existuje? Takto: „... že se jednou třást budou strachem, strachem, jaký ještě nebyl“ (v. 6). Ačkoli nebyl žádný vnější důvod ke strachu, nikdo se jim nesnažil ublížit, přesto i ti, kdo žili veskrze

ateisticky, byli postiženi strachem. Názorný příklad vidíme na případu Josefových bratří, kteří obviňovali sami sebe, když nebylo nikoho jiného, kdo by je obvinil: „A řekli si navzájem: ‚Jistě jsme se provinili proti svému bratru‘“ (Gn 42,21). I kdyby se měl člověk skrývat před celým světem, nemůže uniknout sám před sebou – jeho srdce ho bude pronásledovat a odsuzovat. A právě skutečnost, že v člověku je po spáchání hříchu takový skrytý strach – že se v srdci trápí kvůli zločinům spáchaným ve skrytosti – svědčí o tom, že Bůh existuje.

Tento strach se vyskytuje u nejzatvrzelejších hříšníků a u těch, kteří jsou díky svému vysokému postavení a moci vyňati z dosahu lidské spravedlnosti. Dějiny zaznamenávají, jak králové a císaři šli bez okolků za svými špatnostmi, a přesto se i nechvalně proslulý Caligula chvěl, když zahřmělo. Nebyl to strach, že by je mohl odhalit a potrestat nějaký člověk, vždyť v některých pozoruhodných případech tento strach převládal natolik, že lidský trest by pro ně byl vítanou úlevou, a když se jim jí nedostalo, násilně vztáhli ruku sami na sebe. Co jiného to mohlo způsobit než to, že se obávali Soudce a Mstitele, který je bude volat k odpovědnosti? Jak říká apoštol o pohanech, kteří „vědí o spravedlivém rozhodnutí Božím“ (Ř 1,32). V jejich vlastních duších je svědectví, že podléhají jeho spravedlnosti. Všimněte si děsivého úleku Belšasara: jeho tváře zbledly, poklesl v kyčlích a kolena mu tloukla o sebe, když četl rozsudek na zdech paláce (Da 5,6).

„Nic v člověku není větší výzvou a nevyžaduje odpovídající vysvětlení než jeho morální smysl. Svědomí je soud, který stále zasedá a naléhavě vyzývá k jednání. Nikdo se mu nemůže vyhnout ani umlčet jeho obvinění. Je to kompletní soudní tribunál. Má svého soudce a ten se nenechá podplatit, aby rozhodl nevhodně. Má svou svědeckou lavici a může přivést svědky z celého dosavadního života. Má svou porotu, připravenou vynést rozsudek ‚vinen‘ nebo ‚nevinen‘ v přísném souladu s důkazy, a má svého šerifa, výčitky svědomí, s bičem ze štírů, připraveného zbičovat odsouzenou duši. Nejbližší věcí na tomto světě k Božímu soudu je soud svědomí. A i když je na čas omámeno částečnou apatií

nebo opojeno světskými požitky, přijde čas, kdy v celém majestátu své vladařské autority tento soud předvolá na lavici obžalovaných každého provinilce a požene ho k spravedlivému zúčtování.“
(Arthur Tappan Pierson)

Ačkoli přítomnost svědomí v nás svědčí o existenci svatého, spravedlivého, hřích nenávidějícího a hříchu se vyhýbajícího Boha, je sotva správné tvrdit (jak to činí řada lidí), že svědomí je hlasem Boha promlouvajícího v duši; je to spíše schopnost, která odpovídá na to, co Bůh říká. Když Kristus prohlásil: „Kdo má uši k slyšení, slyš“ (Mt 11,15), mínil tím toho, kdo má svědomí naladěné na Nejvyššího, kdo touží poznat jeho vůli a podřídit se jeho autoritě. Svědomí sedí na lavičce srdce jako Boží zástupce, který osvobozuje nebo obviňuje. Takto působí u přirozeného člověka, ale u znovuzrozeného člověka je to zbožné svědomí, které je ve své činnosti vedeno Duchem svatým a vydává svědectví pro nebo proti věřícímu podle jeho charakteru a chování, a to jak směrem k Bohu, tak směrem k člověku.

Vlastní termín svědomí je v angličtině odvozen od latinského *scio*, „vědět“, a *con*, „s“. Názory na přesné použití této předpony se různí: zda jde o poznání, které máme společné s Bohem, nebo o poznání podle jeho zákona. Ve skutečnosti tu jde jen o malý rozdíl. „Vědomí“ má každý člověk sám o sobě, ale toto „s“ je tam, kde přinejmenším dva sdílejí stejné tajemství, přičemž jeden z nich o něm ví společně s tím druhým. Svědomí je tedy ta schopnost, která spojuje dva dohromady a činí je partnery v poznání. Je mezi člověkem a Bohem. Bůh zná dokonale všechny skutky člověka, ať jsou jakkoli pečlivě utajené; a člověk díky této schopnosti ví spolu s Bohem také totéž o sobě. Proto čteme o „svědomí odpovědné Bohu“ (1Pt 2,19). Svědomí je Božím zástupcem, který jedná ve prospěch Boha a pod jeho vedením.

Jak tedy vyplývá ze samotného pojmu, svědomí musí mít nějaké pravidlo, podle kterého se řídí: „vědomí spolu s“. Není to jen vědomí, ale vědomí spojené s normou, podle níž probíhá proces vnitřního posuzování. Naším jediným správným pravidlem je Slovo nebo zjevená Boží vůle. Ta se dělí na dvě části: na to, co Bůh říká člověku

ve svém svatém zákoně, a na to, co mu říká ve svém požehnaném evangeliu. Pokud se svědomí od tohoto pravidla odchyluje, je vzpurné. Přestalo mluvit a soudit ve prospěch Boha; pak se světlo v člověku mění v temnotu, neboť (vnitřní) oko se stalo zlým (Mt 6,23). Ve svém prvotním stavu měl člověk pouze zákon. Správnou prací svědomí tedy bylo varovat a odsuzovat v přísném souladu s tímto pravidlem a nedovolit nic jiného. Naši první rodiče však poslechli satanovu lež, porušili zákon a dostali se pod jeho odsouzení.

Kamkoli jdeme, svědomí nás doprovází. Cokoli si myslíme nebo děláme, zaznamenává a registruje [s ohledem na] den zúčtování. „Když tě opustí všichni přátelé, ano, když tvá duše opustí tvé tělo, svědomí tě neopustí, nemůže tě opustit. Když je tvé tělo nejslabší a nejotupělejší, tvé svědomí je nejživější a nejaktivnější! Nikdy není [ve svědomí] více života než tehdy, když se k tělu blíží smrt. Když se usmívá, povzbuzuje, ospravedlňuje a utěšuje, ach, jaké nebe to v člověku vytváří! A když se mračí, odsuzuje a děsí, jak zatemňuje, ano, zatemňuje všechny radosti, potěšení a slasti tohoto světa... Je to jistě nejlepší přítel nebo nejhorší nepřítel v celém stvoření. To je svědomí.“ (John Flavel)

HLE, NARODÍ SE TI SYN (1PA 22,9–10)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Scházíme se stejně jako každou neděli, abychom společně oslavovali Boha a připomínali dílo jeho Syna, Pána Ježíše Krista. To je smysl existence jak jednotlivého křesťana, tak také celé Kristovy církve – ke chvále jeho slávy (viz Ef 1,6.12.14). A tato oslava se děje primárně dvojím způsobem – navenek a dovnitř. Navenek tím, že získáváme učedníky, tedy svědčíme nevěřícím lidem o Kristu, modlíme se za ně, sloužíme jim k poznání Pána Ježíše Krista (to všechno mimochodem znamená evangelizace) a dovnitř tím, že obrácené křtíme a vyučujeme, což je mimo jiné důvod, proč jsme dnes tady. Zpíváme písně, které nejenom že zapalují naše srdce, ale také svým obsahem proměňují naši mysl a budují naši víru. Čteme Boží slovo, abychom se jím sytili. Posloucháme kázání, abychom rostli v poznání Pána. Památkou Páně si připomínáme jeho ukřižování, zástupnou oběť, jeho vzkříšení i jeho druhý příchod. Máme společenství, kdy se můžeme povzbuzovat ve víře, sdílet se i napomínat. Takto církev slouží Bohu a oslavuje ho. Dneska si ale kromě Kristova vzkříšení chceme připomenout také jeho vtělení a především si ukážeme Boží plán spásy, jak ho můžeme vidět v celé Bibli, protože si stále ještě v naší společnosti v tuto dobu připomínáme Kristovo narození – ať už se ve skutečnosti narodil kdykoliv.

Dneska se zaměříme jenom na dva verše textu 1Pa 22,9–10 a ukážeme si na nich pět věcí, které se týkají zaslíbeného syna, pomazaného (= mesiáš = Kristus), krále, Zachránce. Máme před sebou zaslíbení, které bylo dané Davidovi, ale uvidíme, že všechno, co čem je tu řeč, bylo v Božím plánu od věčnosti a Bůh to krok za krokem zjevoval od samotného počátku.

Budeme mluvit o mnoha lidech, které vidíme v Bibli jako předobraz Pána Ježíše Krista a musíme si hned v úvodu říct, že každý

předobraz, stejně jako každé podobenství či ilustrace mají svá omezení. Tohle je velmi důležitý princip, kterému musíme rozumět, protože jinak snadno při výkladu Písma zabloudíme. V našem textu jsou dva muži, kteří oba ukazují na Krista a jsou jeho předobrazy – David a jeho syn Šalomoun. Každý ukazuje na Pána Ježíše trochu jinak a v jiných oblastech života a oba se v řadě oblastí s Pánem Ježíšem razantně míjejí. David byl vrah a cizoložník, Šalomoun měl zálibu ve stovkách manželek a konkubín a na konci svého života chodil obětovat cizím bohům. To jsou věci, které jsou odporné a zavrženíhodné. Pojďme nyní do našeho textu – první bod našeho kázání se týká zaslíbení syna.

I. Narodí se ti syn

Hle, narodí se ti syn. (1Pa 22,9)

V době, kdy David dostal toto slovo od Hospodina, už měl celou řadu synů. Celkem jich měl devatenáct, kromě těch, které měl se svými konkubínami. Ale tady se mluví konkrétně o tom jednom synovi, jemuž měl připadnout trůn. Nejstarší syn byl Amnón, který znásilnil svou nevlastní sestru Támar a kvůli tomu ho její vlastní bratr Abšolóm zabil. Druhý syn byl Daniel, o němž nevíme nic jiného, než že byl. Nejspíš zemřel před svým bratrem Abšolómem, protože ten si potom dělal zálusk na královský trůn a nakonec vyvolal občanskou válku, v níž byl zabit. Čtvrtý syn byl Adónijáš, který se potají chtěl nechat korunovat ještě za Davidova života, ale David to překazil a korunoval Šalomouna. Adónijáš se nechtěl vzdát myšlenky na korunu, takže ho Šalomoun dal nakonec popravit. Pojďme zpět k zaslíbení syna.

Vzpomínáte si, kde se poprvé v Bibli vyskytuje zaslíbení syna? Genesis 3,15. Ve čtvrté i v páté kapitole to bylo opět – Kain, Šét, Noe. V Genesis 12,3 Bůh zaslíbil Abrahamovi, že v něm dojdou požehnaní všechny národy země – v jeho potomku, v synovi, kterého mu dá (Gn 15). V Genesis 22 má Abraham obětovat svého milovaného syna na hoře Mórija. V Genesis 49,10 je Judovi zaslíben potomek, jehož budou poslouchat lidská pokolení. V našem textu je Davidovi

zaslíben syn, Šalomoun. V něm došla ta slova daná Davidovi naplnění, ale nebylo to trvalé naplnění. O nějakých dvě stě padesát let později se potomek Davidův, král Achaz dostal do úzkých, protože proti němu vytáhli Aramejci. Ale Bůh se rozhodl ho zachránit a dal mu znamení – jsou to velmi známá slova proroka Izajáše:

Hle, dívka počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel (to je S námi Bůh). (Iz 7,14)

Ve stejné době prorokoval také Micheáš – opět známá slova:

A ty, Betléme efratský, ačkoli jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe mi vzejde ten, jenž bude vládcem v Izraeli, jehož původ je odpradáвна, ode dnů věčných. (Mi 5,1)

Slova obou těchto proroků známe z Nového zákona. Po více než sedmi stech letech došla naplnění v životě Marie, která pocházela z rodu Davidova (z pokolení Davidova syna Nátana, vlastního bratra Šalomouna, Lk 3,23–38). Muž Marie, Josef, nevlastní otec Pána Ježíše, byl z Davidovy královské linie, ze Šalomouna (viz Mt 1,1–17). Marii se narodil syn – dítě zaslíbení z královského rodu, syn Davidův, syn Abrahamův (Mt 1,1). To je TEN syn, jediný milovaný syn Boží. Syn, který byl od věčnosti synem, vždycky byl, je a bude Božím synem a ke svému Božství připojil lidství, bez omezení Božství, bez porušení lidství. Je cele a plně Bůh a je cele a plně člověk. Kromě svého početí se stal člověkem stejně jako každý z nás. Byl počat Duchem svatým v lůně panny Marie. Boží syn sestoupil do jediné buňky v těle Marie, která se následně začala dělit a vyvíjet stejně, jako je to v životě každého jiného člověka. A když se naplnily její dny, narodil se syn – z královského rodu, v Betlémě, ve skrytosti, v pokoře a v chudobě. Proto Pavel mluví o evangeliu takto:

Pamatuj na Ježíše Krista vzkříšeného z mrtvých, původem z rodu Davidova; to je moje evangelium. (2Tm 2,8)

To je ten potomek, který rozdrtil ďáblu hlavu, to je to semeno, v němž docházejí požehnání všechny národy země, to je ten král, který má žezlo na věky a jehož poslouchají lidská pokolení. To je ten, který nás vysvobodil od hříchu a smrti, který svým křížem přinesl smíření mezi nás a nebeského Otce. To je ten syn zaslíbený Davidovi. Ale pokud se on sám nenarodí ve vašem srdci, potom nic

z toho požehnání, které je s ním spojeno, nebude ani ve vašich životech. Jenom když je ve vás, ve vašem srdci, ve vašem životě, jenom když v něj věříte, přinese vám:

II. Odpočinutí a pokoj

Ten bude mužem odpočinutí. Jemu dám odpočinout od všech jeho okolních nepřátel. Vždyť jeho jméno bude Šalomoun (to je Pokojný). Za jeho dnů poskytnu Izraeli pokoj a mír. (2Pa 22,9)

Šalomoun přinesl Izraeli pokoj a mír. Jeho otec David si podrobil okolní národy, a i když čelil občanské válce a vzpouře ve vlastní rodině, vybudoval velikou říši. Abraham dostal od Boha zaslíbení, že mu Bůh dá zemi, do které ho povolal:

V ten den uzavřel Hospodin s Abramem smlouvu: „Tvému potomstvu dávám tuto zemi od řeky Egyptské až k řece veliké, řece Eufratu, zemi Kénijců, Kenazejců a Kadmónců, Chetejců, Perizejců a Refájců, Emorejců, Kenaanců, Girgašejců a Jebúsejců.“ (Gn 15,18–21)

V Davidovu synu se fyzicky naplnila tato slova:

Šalomoun vládl nad všemi královstvími od řeky Eufratu až k zemi pelištejské a až k hranicím Egypta; odtud přinášeli Šalomounovi dary a sloužili mu po všechny dny jeho života. (1Kr 5,1)

Po všechny dny života Šalomouna to tak bylo. Ale s jeho smrtí to všechno zase skončilo. Jeho syn Rechabeám nechodil s Bohem jako David. Bůh rozdělil Izrael na dvě království, aby vyšlo najevo smýšlení srdcí – severní království, Izrael, uctíval zlaté býčky a potom všechny možné modly. Jižní království, Juda, se držel – někdy více, někdy méně – Hospodina. Obě království bojovala proti sobě a k tomu se přidávaly okolní národy, které přestávaly sloužit Izraelcům, a místo toho je začaly ohrožovat. Došlo to tak daleko, že Bůh nechal odvést svůj lid do cizí země a království skončilo. Předposlední judský král Jójakín byl odveden do Babylóna, kde byl uvězněn, stejně jako poslední král Sidkijáš. Izrael se stal provincií nejprve Babylóna, Chaldejců, potom Peršanů, Řeků a nakonec Římanů. A jen málokdy

země žila v pokoji a v míru. Dokud se nenarodil syn z královského rodu – teprve on, Ježíš, přinesl skutečný pokoj. Izajáš řekl:

Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: „Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje.“ (Iz 9,5)

Vládce pokoje. Mluvili jsme o tom, že Lámech, devátý od Adama, pojmenoval svého syna Noe, tj. „Odpočinutí“, neboť měl za to, že dá lidem potěšení a odpočinutí (Gn 5,29). To nebyl ten syn skutečného odpočinutí, a ani Šalomoun jím nebyl. Teprve Pán Ježíš Kristus přinesl pravé odpočinutí všem, kdo se těžce namáhají a jsou obtíženi břemeny – všechny takové zve k sobě, aby vložili svá břemena na něj a aby spočinuli v něm. Aby se přestali snažit dosáhnout svými skutky a svou dřinou Boha, ale aby se spolehli na toho, který přišel shůry, který je Bůh sám, a který svým skutkem, svým křížem, vybojoval vítězství a porazil duchovní mocnosti, ďábla, smrt i hřích, aby se každý, kdo v něj věří, mohl přestat namáhat a mohl odpočinout v Kristu. Ta vítězná bitva již byla vybojována na Golgotě. Ta poslední bitva je ještě před námi. Zjevení 19 popisuje Pána jako slavného a mocného válečníka, který jede do poslední bitvy proti šelmě a falešnému proroku i proti všem jejich zástupům. Jenom ve víře v Pána Ježíše Krista máme pokoj, i když ta poslední bitva ještě není za námi. I v našich vlastních životech jsou před námi ještě mnohé boje, než spočineme v náruči Kristově, ale vítězství už dokonal Pán Ježíš svým křížem. Kdo v něj věří, nemusí spěchat (Iz 28,16), protože spočinul na skále, kterou je Pán Ježíš Kristus.

III. Vybuduje dům pro mé jméno

On vybuduje dům pro mé jméno. (1Pa 22,10)

Myslím, že každý z těch pěti dnešních bodů by si zasloužil samostatné kázání, ale tento bod by jich mohl mít hned několik. Znovu bychom mohli sledovat téma Božího chrámu od samotného stvoření. Bůh stvořil vše velmi dobré a jako vrchol stvoření učinil člověka, který – stvořený k Božímu obrazu – měl naplnit toto dobré

stvoření Božím obrazem, chválou, uctíváním. Bůh stvořil svět ke své slávě jako svatyni, kde je uctívám.

Šalomoun měl postavit dům, kde bude přebývat Boží jméno. David k tomu udělal přípravy (viz v. 14 – talent = 20–40 kg, při 25 kg tam měli 2.500 tun zlata a 25.000 tun stříbra). To, co připravil, mělo ukazovat na slávu, vážnost, nádheru a velikost Boží. A Šalomoun postavil dům, který neměl srovnání. A do toho domu vstoupila Boží sláva. Ale ... Ten dům byl hned za vlády Rechabeáma vypleněn a chrámový poklad odvezen do Egypta (1Kr 14,25–28), a potom ještě několikrát a nakonec byl roku 587 srovnán se zemí společně s celým Jeruzalém. Po návratu z babylónského zajetí postavili Izraelci druhý chrám, který nakonec kompletně přestavěl Herodes I. Veliký, ale který roku 70 srovnali se zemí Římané. Ale ještě před tím se narodil syn, který řekl Židům, aby zbořili „tento“ chrám a on ho ve třech dnech postaví znovu (J 2,19). Mluvil chrámu svého těla, který byl zbořen, když byl přibit na kříž a proboden kopím, zemřel a byl pohřben, ale třetího dne vstal z mrtvých a byl ustanoven hlavou svého těla, jímž je církev (Ef 1,22–23). Proto Boží slovo říká, že „ten chrám jste vy“ (1K 3,17). A jinde:

Jste stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci a úhelným kamenem sám Kristus Ježíš. V něm je celá stavba pevně spojena a roste v chrám, posvěcený v Pánu; v něm jste i vy společně budování v duchovní příbytek Boží. (Ef 2,20–22)

To je skutečný chrám Boží. A ten, kdo ho vybuřoval, je Pán Ježíš Kristus. On je jedinou hlavou církve, on je jediným základem, na němž je možné duchovně stavět, on je úhelným kamenem, on je stavitelem, on je vládcem, on je obsahem tohoto chrámu, protože ve vás skrze Ducha svatého přebývá, on je naplněním nejenom Božích zaslíbení, ale v něm přebývá všechna plnost. A můžeme jít ještě o kousek dál k novému nebi a nové zemi, kde Bůh bude uprostřed svého lidu, kde nebude chrám, protože jeho chrámem je Pán Bůh všemohoucí a Beránek (Zj 21,22) – tak bude Bůh všechno ve všem (1K 15,28). To je původní Boží plán, jak jsme ho viděli při stvoření světa v první kapitole knihy Genesis! Ale skrze tento plán je ještě nad to vše vyvýšen a oslaven Pán Ježíš Kristus. On vybu-

doval ten věčný dům pro Boží jméno, jímž je církev živého Boha, sloup a opora pravdy (1Tm 3,15). To je zaslíbení, které dostal David. To je zaslíbení, které naplnil Pán Ježíš ve svém zmrtvýchvstání. Stal se hlavou církve, vybudoval Boží dům. Ten fyzický dům v Jeruzalémě měl být jenom stínem, který bude ukazovat na postavu, která ten stín vrhá – na Krista. Žádný jiný fyzický dům už nyní nemá smysl. Boží dům nyní roste k Boží chvále a slávě a každý křesťan je toho součástí. Když jste uvěřili v Pána Ježíše, stali jste se živými kameny, z nichž se staví tato nádherná a dokonalá stavba (1Pt 2,5). A když toto Petr říká, dodává, že máme být svatým kněžstvem, které přináší duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista. Narodil se syn! Slovo se stalo tělem! Přinesl nám pokoj a učinil z nás duchovní dům pro Boží jméno!

IV. On mi bude synem, já mu budu Otcem

On se stane mým synem a já mu budu Otcem. (1Pa 22,10)

Co si asi tak David představoval, když mu prorok řekl tato slova? Bude milovat Boha tak, jak já jsem ho nikdy nemiloval? Bude mít s Bohem takový vztah, že i Henoch, který chodil s Bohem, by mu mohl závidět? Bůh si skutečně zamiloval Davidova syna jako nikoho jiného.

Pak David potěšil svou ženu Bat-šebu, vešel k ní a spal s ní. I porodila syna a on mu dal jméno Šalomoun. Toho si Hospodin zamiloval a ohlásil skrze proroka Nátana, že ho mají pojmenovat Jedidjáš (to je Hospodinův miláček) kvůli Hospodinu. (2S 12,24–25)

Moji milí, nikdo jiný v celé Bibli nedostal toto jméno, jenom Šalomoun. O žádném jiném člověku Bůh neřekl, že to je jeho miláček. Henoch chodil s Bohem, Abraham byl nazván přítelem Božím, Jákob zápasil s Bohem a Mojžíš spatřil záda Boží slávy, ale jenom Šalomoun byl Hospodinův miláček. Ale ... Už jsem zmiňoval, jak to s Šalomounem nakonec dopadlo, takže znovu můžeme říci, že proroctví dané Davidovi se v danou chvíli naplnilo na jeho synu Šalomounovi, ale mělo – stejně jako ta ostatní, o nichž jsme mluvili

– ještě další přesah. Tohle proroctví mělo ukázat, kdo bude ten zaslíbený Mesiáš. Celá řada dalších proroctví na to ukazovala – jen z těch, která jsme četli – Iz 7,14 – panna počne a porodí syna a jeho jméno bude „Bůh s námi“. Iz 9,6 – narodí se nám dítě a bude mu dáno jméno „Bůh bohatýr, Otec věčnosti“. Mi 5,1 – vládce, jehož původ je odpradáвна. Mohli bychom strávit několik kázání tím, že půjdemo Starým zákonem a budeme si ukazovat, že zaslíbený Mesiáš není nikdo jiný a nikdo menší než Bůh sám. A Nový zákon to velmi jasně potvrzuje. Když Pán Ježíš začínal svou službu, šel nejprve za svým příbuzným Janem Křtitelem a nechal se od něj pokřtít:

A z nebe promluvil hlas: „Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil.“ (Mt 3,17)

Když vzal Pán Ježíš Petra, Jakuba a Jana na horu, kde byl proměněn a mluvil tam s ním Mojžíš a Eliáš, tehdy:

...z oblaku promluvil hlas: „Toto jest můj milovaný Syn, kterého jsem si vyvolil; toho poslouvejte.“ (Mt 17,5)

Bůh Otec sám promluvil, aby potvrdil svého Syna. A skrze Ducha svatého promlouval znovu a znovu:

Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (J 3,16)

Některé překlady Bible používají slovo ‚jednorozeného‘, což je doslovný překlad slova ‚monogenés‘. Ale význam toho slova je lépe vystižen slovem ‚jediný‘, a možná bychom mohli říci jediný ve smyslu jedinečný. Je to velmi specifické slovo a říká, že Ježíš je jedinečný Boží syn, nikdo nebyl, není a nikdy nebude jako on. Způsobem své existence je roven Otci (Fp 2,6), je dokonalým obraz Božím (Ko 1,16) a výrazem Boží podstaty (Žd 1,3), kdo vidí Syna, vidí Otce (J 14,9), Syn a Otec jsou jedno (J 10,30).

Komu kdy z andělů Bůh řekl: ‚Ty jsi můj Syn, já jsem tě dnes zplodil!‘ A jinde se praví: ‚Já mu budu Otcem a on mi bude Synem.‘ (Žd 1,5)

Jan napsal naprosto zásadní věci, které se týkají Syna a Otce.

Kdo popírá Syna, nemá ani Otce. Kdo vyznává Syna, má i Otce. (1J 2,23)

Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, nemá život. (1J 5,12)

Narodil se nám Syn, bylo nám dáno dítě, které přineslo pokoj, Syn, který vybudoval chrám Otci (J 14,23). To jediné, na čem nyní záleží, je, zda máš Syna? Je ve tvém životě?

V. Jeho trůn upevním navěky

Jeho královský trůn nad Izraelem upevním navěky. (1Pa 22,10)

Kdyby všechny ostatní věci z našich dvou veršů nebyly úplně tak jasné, jak jsme si ukázali, že jsou, tato poslední věc musela být jasná všem – od stvoření světa všichni lidé (tedy až na dvě výjimky) v každé generaci zemřeli. Těmi výjimkami jsou prorok Henoch, který chodil s Bohem a Bůh si ho vzal a prorok Elijáš, pro kterého Bůh poslal ohnivý vůz, v němž byl v těle přenesen k Bohu, takže nespatriřl smrt. Všichni lidé v každé generaci vždy zemřou. Co si tedy představovali David a prorok Nátan, když o Davidovu synovi bylo řečeno, že jeho trůn bude upevněn navěky. Nevím, jak přesně tomu rozuměli, ale je zřejmé, že museli očekávat něco víc, než jenom dalšího pozemského krále.

Šalomoun byl výjimečným králem. Nikdy nebyl tak moudrý král, jako on. Královna ze Sáby žasla nad jeho moudrostí, nad jeho dvorem, nad chodem království. Přes to všechno asi nikdo nemohl počítat s tím, že bude nesmrtelný a jeho trůn tu bude navěky. Možná o tom mohli uvažovat v přeneseném slova smyslu, že jeho dynastie nepomine, ale už jeho syn Rechabeám přišel o podstatnou část království – a bylo to kvůli Šalomounovi a jeho pádu, kvůli tomu, že svedl Izrael k modlářství (1Kr 11).

Kdo tedy může vládnout navěky? To nemůže být žádný člověk, ale musí to být Bůh sám. Bůh, který se dával lidem poznat v době Starého zákona. Syn Boží z Daniela 3, který se procházel spolu s Šadrakem, Měšakem a Abed-Negem uprostřed rozpálené ohnivé pece, kam ti tři byli vrženi, protože se nechtěli klanět jinému králi a jinému Bohu, než Bohu živému. Syn člověka z Daniela 7, jemuž byla dána vláda a moc nade všemi lidmi a velebnost a důstojnost, aby ho všichni lidé uctívali. Vidíte, jak jasnou řečí mluví Starý

zákon? Samozřejmě je to jasné proto, že to je osvětleno světlem Kristova příchodu, jeho vtělením, jeho službou a především jeho ukřižováním a zmrtvýchvstáním. Davidovi to asi moc jasné nebylo. Možná byl zmatený jako Daniel, ale spíš myslím, že jen prostě důvěřoval Bohu, že Bůh bude jednat stejně, jako jednal vždycky – ke své slávě a ke spasení hříšníků. Nicméně pro nás je to naprosto jasné svědectví, které si připomínáme právě v této době vánoční. Narodil se král, jehož trůn je upevněn navěky. Ne že by předtím nebyl stabilní – vždycky byl, ale nyní je upevněn také v našich očích. Co bylo neviditelné, se stalo zjevným – Pán Ježíš Kristus přišel a vzal na sebe lidské tělo, narodil se jako dítě, rostl stejně jako ostatní lidé a potom na sebe vzal všechny hříchy svého lidu a zaplatil za ně svou smrtí na kříži. To byla jeho korunovace, tam byl oslaven, tam byl vyvýšen, tam vybojoval vítěznou bitvu, tam svůj lid vysvobodil z moci hříchu a smrti. Proto může říct učedníkům:

Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. (Mt 28,18–20)

Nyní tedy záleží na jediném – je tento právě narozený král tvým králem? Vládne ve tvém životě? Je vládcem tvého srdce? Sedí na trůnu tvého života? Kdo kraluje? Komu patří tvé srdce?

Hle, narodí se ti syn. Ten bude mužem odpočinutí. Jemu dám odpočinout od všech jeho okolních nepřátel. Vždyť jeho jméno bude Šalomoun (to je Pokojný). Za jeho dnů poskytnu Izraeli pokoj a mír. On vybuduje dům pro mé jméno. On se stane mým synem a já mu budu Otcem. Jeho královský trůn nad Izraelem upevním navěky. (1Pa 22,9–10)

KAŽDODENNÍ ZAMYŠLENÍ Z KNIHY PŘÍSLOVÍ

Ale on neví, že je tam říše stínů a že v hlubinách podsvětí jsou ti, jež pozvala. (Př 9,18)

Hloupost přivede člověka do podsvětí. Kdo zareaguje na její pozvání, skončí v jámě, a nakonec v ohnivém jezeře. Člověk, který následuje hloupost, neví ... Neví, kam jde, co je jeho cílem, neví, proč by se měl starat o takové věci, neřeší je a ani nechce. Hloupost něco nabízí a není to sebezapření, není to nesení kříže, není to poslušnost a poddanost, ale jsou to velké sliby, velká slova, ovšem bez obsahu. Hloupost nikdy neřekne, kde končí její cesta, ale Boží slovo nám to jasně odhaluje – hlubiny podsvětí, druhá smrt. Hloupost je hřích, který se staví proti poznání Pána Ježíše Krista. On je naší moudrostí, za ním musíme spěchat. Kdo odmítá moudrost, odmítá Krista, odmítá spasení v jeho jménu.

Rty spravedlivého vědí, v čem má Bůh zalíbení, kdežto ústa svévolníků znají jen proradnost. (Př 10,32)

Srdce svévolníků je proradné a podlé, nejsou přímí, upřímní ani čestní. A právě tak vypadá jejich mluva – znají jen proradnost, lež, klam, jsou záludní jako cizoložná žena. Ale zatímco do srdce vidí jenom Bůh, ovoce úst dříve či později ukáže, jaké srdce doopravdy je. I svévolník může mluvit přívětivě a zakrýt svou nenávisť (Př 26,25–26), ale ve shromáždění bude jeho zloba odhalena, ukáže se, kým doopravdy je. Spravedliví však znají Boha. Jejich srdce bylo očištěno milostí skrze víru v Pána Ježíše Krista. Setkali se s Boží svatostí a byli přemoženi Boží dobrotou. Poznali, v čem má Bůh, který je světlo, zalíbení. A tak se mohou radostně sytit ovocem svých úst, které je k Boží chvále a k požehnání ostatních lidí.

Zamyšlení najdete každý den na našich webových stránkách.

© *Spolek Soli Deo Gloria*

www.solideogloria.cz

© SoliDeoGloria.cz

Praha 2022